

РІК LXIII, Ч. 1

СІЧЕНЬ – 2006 – JANUARY

№ 1, VOL. LXIII

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

Виходить раз у місяць

СUA – неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

РІК LXIII

СІЧЕНЬ

Ч. 1

Головний редактор – **Ірена Чабан**
 Редактор англомовної частини – **Тамара Стадниченко**
 Мовний редактор – **Лев Чабан**

Редакційна колегія:

Ірина Куровицька (з уряду) – голова Союзу Українок Америки
Марта Богачевська-Хом'як, **Любов Волинець**, **Ася Гумецька**,
Анна-Галія Горбач, **Галина Кирпа**, **Марта Тарнавська**
Катерина Немира (з уряду) – пресова реф. Головної Управи СUA

Адміністратор: **Наталія Дума** (год. праці – 8:30-2:00)

Адреса адміністрації і редакції:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
 Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Річна передплата в США

Для членів СUA \$25.00

Для інших передплатників \$30.00

Поодиноке число \$3.00

В країнах поза межами США US \$40.00

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

“OUR LIFE”

Published since 1944

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N. Y.

VOL. LXIII

JANUARY

№ 1

Editor-in-Chief – **Irena Chaban**
 English Editor – **Tamara Stadnychenko**
 Ukrainian Language consultant – **Lev Chaban**

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj – UNWLA Inc. President
Martha Bohachevsky Chomiak, **Lubow Wolynets**, **Assya Humetskyj**
Anna-Halia Horbach, **Halyna Kyrpa**, **Marta Tarnawskyj**
Kateryna Nemyra – Press

Administrator: **Natalia Duma** (Office hours – 8:30-2:00)

Editorial and Administration Office:

203 Second Avenue, New York, NY 10003
 Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$25.00

Annual subscription in the USA for other subscribers \$30.00

Single copy \$3.00

Annual subscription in countries other than USA US \$40.00

ЗМІСТ

Н. Семена. Дзвони дзвонять... ..	1
Богдан Стельмах. Щедрівка для всіх	1
Олександр Неприцький-Грановський. Питаєте мене	1
Святкові привіти	2
Оксана Бризгун-Соколик. Оксана Лятуринська	4
Оксана Лятуринська. Волошки, волошки... ..	6
Євгенія Лещук. В новорічну ніч	7
Євген Сверстюк. Її люблять і подивляють	7
Марта Богачевська-Хом'як. На маргінесі споминів Гіларі Родгам Клінтон	8
Марія Волощак. Мовностилістичні поради	10
Світлана Кузьменко. Рідна мова моя... ..	11
Заява вступу в члени СUA	12
Our Life	
Iryna Kurowyckyj. From the Desk of the President	13
Tamara Stadnychenko. Sviata Vechera from the Heart	16
Hélène N. Turkewicz-Sanko. The Yellow Prince by Vasyl Barka (1908-2003)	18
Facts from U.S. Commission on the Ukrainian Famine	19
Ihor Magun. Winterizing Your Body	20
Діяльність Союзу Українок Америки	21
Переступили межу вічності	31
Добродійство	32
Нашим дітям	34

На обкладинці: Ірина Гомотюк-Зєлик. “Прелюдія Різдва”.

Підписано до друку 18 січня 2006 р.
 Ірина Куровицька, голова СUA. Ірена Чабан, головний редактор.

Просимо всіх дописувачів посилати до редакції тільки оригінали дописів, статей. Згідно з журналістичною практикою, не подається копій, що були поміщені чи переслані до інших видань.

Незамовлених матеріялів редакція не повертає, а також не веде листування з приводу невикористаних матеріялів.

Редакція застерігає за собою право скорочувати матеріяли і виправляти мову.

Передруки і переклади матеріялів з “Нашого Життя” дозволені за поданням джерела.

“OUR LIFE” (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc.,
 203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
 ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices.
 (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

“OUR LIFE”, 203 Second Ave., New York, NY 10003

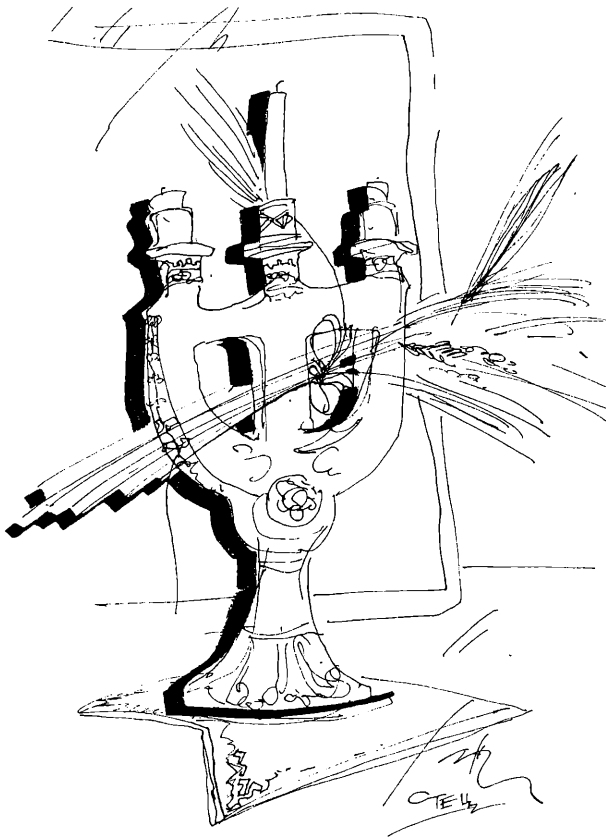
© Copyright 2006 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Друковано в COMPUTOPRINT CORP.
 1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012
 Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

**Передплати за журнал “Наше Життя”
 просимо присилати на адресу канцелярії СUA у Нью-Йорку
 203 Second Ave, New York, N. Y. 10003**

**Please forward all queries and annual subscription fees for Our Life to
 UNWLA, Inc.
 203 Second Avenue, New York, NY 10003**

З НОВИМ РОКОМ!

ПИТАЄТЕ МЕНЕ

Питаєте мене – як можу я
Любити два краї так неподільно?
Ділити душу в них, своє життя
І бути вірним їм обом, – чи вільно?

То правда. Так! Я їх обох люблю!
Америку люблю я, – як дружину, –
З якою щастя, хліб, життя ділю.
Її любитиму аж до загибуні!

А Україну я, – як вірний син, –
Люблю її над все, як рідну мати.
Я кожен крок життя, і кожен чин
З любов'ю хочу їм обом віддати!

Олександр Неприцький-Грановський

Дзвони дзвонять, Новий рік
Прийшов снігом на поріг!
Хай несе він радість в дім,
Тепло весен, свіжість зим!

Хай щастить Вам цілий рік,
Здоровиться довгий вік,
Буде вдосталь кожен день
Світла, радості, пісень!

Н. Семена

Богдан СТЕЛЬМАХ

ЩЕДРІВКА ДЛЯ ВСІХ

Щедрий вечір! Добрий вечір!
Смерекова гілка,
Золотий горіх!

Щедрий вечір! Добрий вечір!
Зоряна щедрівка
І веселий сміх!

Щедрий вечір! Добрий вечір!
Одчиняє брами
Новорічна ніч!

Щедрий вечір! Добрий вечір!
Щастям і піснями
Сіє навсібіч!

Щедрий вечір! Добрий вечір!
Пташці і дитині,
Зірці і бджолі!

Щедрий вечір! Добрий вечір!
Мир вам у родині!
Мир на всій землі!

(„Писанка”. Львів, Каменяр. 1993)

“Небо й земля, по слову пророка, нехай сьогодні возвеселяться, ангели і люди нехай духовно торжествують, бо Бог у тілі з’явився тим, що в тіні й темряві пробували, народився від Діви, вертеп і ясла прийняли Його, пастирі чудо проповідують, волхви зі Сходу до Вифлеєму дари приносять, а ми хвалу недостойними устами, як ангели, принесім Йому: Слава во вишніх Богу, і на землі мир”.

*Ви і ваші найближчі будуть згадані мною
під час відправ Різдвяних Служб Божих.*

Щасливого Вам Різдва і Нового Року!

Христос раждається!

*+Stefan Soroka
Metropolitan-Archbishop*

*+ Стефан Сорока
+Stefan Soroka
Митрополит-Архиепископ*

Художники Оксана Баклан, Олег Кузьо

***Дорогі друзі!
Хай Різдво Христове наповнить Ваші серця світлом миру і любові!
Христос Рождається!***

**Український Католицький Університет
Відділ інформації та зовнішніх зв'язків**

Вельмишановна п-ні Голово і Родино,

“Аж ось ангел Господній їм з'явився і слава Господня їх осіяла й великий страх огорнув їх. Ангел же сказав їм: Не бійтесь, бо я звіщаю вам велику радість, що буде радістю всього народу: Сьогодні народився вам у місті Давидовім Спаситель, він же Христос Господь. І ось вам знак: Ви знайдете дитя сповите, що лежатиме в яслах.” (Лк 2,9-12)

Любов Господня до людей стала мотивом приходу Його Сина-Ісуса на світ. Нехай Різдво Христове та Його наука стануть нам світлом і дорогою життя, а й також запорукою нашого щастя, радості, правдивого миру і плідних благодатей на Новий Рік.

З привітом Христос Раждається!

Елвіра Лозова
Елвіра Лозова

Гол. Директорка Інституту св. Ольги

Різдво, 2005.

Дорогі й улюблені у Господі!

*Ми, Архипастирі Святої Української Православної Церкви в США,
вітаємо Вас із святом Різдва по плоті Господа Бога
і Спаса нашого Ісуса Христа.*

*Молимося, щоб спокій, радість, а найголовніше – любов,
що була виявлена Втіленням Сина Божого,
Наповняла Ваші серця, Ваші домівки і Ваше Життя
у цей святочний час і протягом всього Нового Року Господнього.*

*Розділяймо ж цю любов з усіма,
чий життєві стежки переплітатимуться з нашими!*

Христос народився! Славимо Його!

*+Константин, Митрополит
+Всеволод, Архiepиcкoп
+Антоній, Архiepиcкoп*

Пижнівська, 2005

*Дарюю Свояткани
світлича правдолюбів Різдва Христового
і Нового Ріку іна мейрної мрочи, для
нашого народу і його культури*

Батень

Григорій Бонк

ОКСАНА ЛЯТУРИНСЬКА

Оксана Лятуринська.

35 років тому відійшла від нас надзвичайна, виняткова жінка. Минуле ХХ століття принесло багато людських терпінь та жертв, але й дало видатні постаті, які залишаться світилами у нашій історії.

Таким світилом назавжди зостанеться Оксана Лятуринська, прах якої з червня 1970 року покоїться на українському цвинтарі у Бавид Бруку.

Чи може людина бути багата кількома талантами? Оксана Лятуринська – це поетеса найвищої класи, малярка, визначна скульпторка, перекладач поезій, писанкарка нетрадиційних писанок, майстриня ляльок, кераміки... Божий дар, талант від Бога...

Народилася Оксана Лятуринська 1 лютого 1902 року на Волині, на хуторі коло Вишневецька (можливо, саме тому обрала псевдонім Вишневецька). У листі до Галини Лащенко писала: *“Ніхто не мав такого щасливого дитинства, як мала я. Росла я серед чудової волинської природи, серед моїх сестер і братів...”* Батько був давнього французького походження роду Лятур. До гімназії ходила у Крем'янци, де вже зачала писати вірші, малювати та ліпити малі фігурки. 1919 року померла мати, з якою вона прощалася зворушливими словами:

*“Мовчазно за гробом Твоїм ідучи, край порога
В зловіщому спалаху свіч і хрестів золотих
Ніяк не могли ми позбавитися злої тривоги,
Що дім наш від злого не можна уже вберегти...”*

*Аж пуца зашумить волинська
Й на оксамит і златоглав
В сап'янях легких Лятуринська
Виходить годувати пав.*

*Ворожить про весну колишню
Любов вцілює в слова
І випускає сокіл-пісню
З гаптованого рукава.*

Є. Маланюк

17-літню Оксану батько насильно видає заміж за багача. Оксана втікає від нелюба до Німеччини, а звідти – до Праги. Тут записується до української гімназії, яку успішно закінчує і вступає до Карлового університету, де студіює гуманітарні науки, мистецтво, літературу, філологію, історію. Атмосфера Праги, де у той час зібралася велика кількість української інтелігенції, політичної еміграції та діячів культури, мала на неї великий вплив. Оксана мешкала та дружила з Аллою Красковською, яка потім стала визначним науковцем-археологом у Чехословаччині. Пізніше вступила до Високої Мистецької Промислової Школи. Після її успішного закінчення була нагороджена як скульптор. Друкувала свої вірші в сучасних літературних журналах. На початку 30-х років уже була відома своїми скульптурами високого рівня.

Перша збірка її поезій “Гусла” вийшла у Празі 1938 року. Є. Маланюк написав про цю книжку: *“Національний стиль – те найтрудніше і найконечніше завдання синтезуючого українського творчого процесу сучасності – триумфує на скупих сторінках скромної книжечки Лятуринської у кожному рядку...”* Невдовзі, 1941 року, виходить “Княжа емаль”. Збірка присвячена “Світлій пам’яті Юрія Дарагана”, як і вірш “На варті”:

*“Не знаєш гасла, боронись!
Освячений держу я стис
Я попів бороню батьків
Героїв славу, честь борців.*

*Зухвальче, чолом, оком ниць!
Тут недоторканість гробниць,
Багаття і священний дуб
І Володимирів тризуб”.*

Юрій Дараган у своїй збірці “Сагайдак” відкрив світ княжої доби, яку лаконічними словами оспівує Лятуринська у “Княжій емалі”.

Під час Другої світової війни, внаслідок бомбардування, Оксана почала втрачати слух. Вона хоче повернутися в Україну, рятувати залишки зруйнованого дому та розстріляної родини, про що пише Уласові Самчуку. Однак політична ситуація і стан здоров'я змусили її їхати на Захід. Через переходові табори Ді-Пі, де вийшла друком її збірка прози “Материнки”, скитальська доля закидає Оксану до Міннеаполісу у США. Тут вона майже зовсім втративши слух, зі знищеним здоров'ям прожила у важких умовах до самої смерті. 1955 року у Вінніпегу виходить друге видання “Княжої емалі”, а наступного – збірка поезій для дітей “Бедрик”, з такими перлинами:

*“Росте на наших луках
квітонька дрібна.
Дала їй очі сині
нянечка – весна.*

*От прийде біля неї
з усміхом хто-небудь
услід тихенько квітка
скаже: – не забудь!”*

Померла Оксана Лятуринська в Міннеаполісі 13 червня 1970 р. Посмертно, стараннями її приятельки Оксани Соловей, з'явилася “Ягілка”, а 1983 року завдяки Організації Союзу Українок Канади вийшли “Зібрані твори Оксани Лятуринської”. 1986 року ОУК також видала розкішну книжку “Великодній передзвін” – чудові фотографії писанок Оксани, переважно з колекції авторки цих рядків, і біля кожної писанки вибраний весняний або великодній вірш поетеси.

Відійшла від нас ця скромна жінка тихо, але її спадщина залишається в скарбниці української культури назавжди. Згадаймо ж її у 36-ліття смерті словами визначних сучасників її доби:

Яр Славутич: “...творчість Оксани Лятуринської багатогранна, глибоко продумана. Здається, що в ній немає нічого випадкового.

Мужність і ніжність – оці два слова найкраще характеризують її світогляд”.

Є. Маланюк: “В нашій винятковій добі, в її найстрашнішому етапі... постать Оксани Лятуринської уявляється однією з найяскравіших “жон руських” нашої поезії”.

Ю. Бойко: “... поетка розгортає перед нами одвічне багатство народної душі, показує нерозривну єдність між працею хлібороба і його поезією...”

Г. Лашенко: “В її віршах, не дивлячись на всю сконцентрованість вислову, є широчінь і глибина. В поезії не було початківця Оксани Лятуринської. Вона виступила відразу “готова”... В малярці відчувається поетка, в поетці – малярка. Чеські професори уважали, що як скульпторка вона має чоловічу руку і здібна до монументальності”.

У. Самчук: “Її світ десь там далеко. Коли я дивився в її півні очі, іронічно примружені, було видно, що їй не легко розстатися з Перунами, волхвами, мечами, чаклунами... Це була поетка зі справжньої Божої ласки, призначеної лише вибранцям... Вона втратила хутір, родину, слух, можливість жити на землі предків, але вона набула ореол борця, який століттями стояв і буде стояти на сторожі найбільшої правди всіх правд, яким є Земля Предків... Яку ми звемо мелодійним звучним ім'ям – Україна”.

В. Барка писав про збірку “Веселка”: “В ній здійснюється розквіт мистецького вислову, в якому багато сонця, барви, радості і тієї свободи віршованого складання, яка знаменує вихід із строгих рис “Княжої емалі” до нового періоду в поетичному знаході...”

М. Глобенко: ““Княжа емаль” – це поезія боротьби і сили, багата на мотиви горя і щастя жіночого. Але і горе, і щастя матері, дружини, коханої, перейняті скромно величним, в суті своїм героїчним духом. З такими почуттями уявляємо собі жінок княжої доби, жінок часів Козачої Держави, такі є, часто безіменні героїні нашої трагічної доби”.

Ю. Лавріненко: “...Коли виходили “Гусла” Оксани Лятуринської, то здавалося, що на вістниківському парнасі вже нічого було відкривати. Однак до всього, що дали Дараган, Маланюк, Ольжич, Клен, Теліга, Оксана додала щось зовсім нове, своє. Коли ті старші дали пружність сталі, часом тонкої, аж співучої, Лятуринська взяла цю сталь і додала до неї безмежну глибину поетичної ніжності”.

В. Січинський висловився про скульптуру: “В таких працях, як “Змагунка”, “Чорнош-лишник”, “Летунська катастрофа”, досягнуто одного з найтяжчих завдань вільної, статуарної різби – не фіксувати одної якоїсь точки погляду глядача, позбутися так званої фронтальності фігур, але скомпонувати фігуру так, щоб кожна точка погляду глядача була однаково добра, щоб різьбу можна було оглядати зі всіх боків і щоб з кожного боку ця різьба давала потрібне, однакове враження, та однаково добре передавала характер, ідею і форми постаті”.

Про інші ділянки писала сама Оксана Лятуринська: “... лялькарство, писанкарство, кераміка, хоч і не належать до монументального та чистого мистецтва, можуть мати свої мистецькі осяги і не треба їх недооцінювати”.

З Оксаною Лятуринською я переписувалася доволі тривалий час. У Торонті розповсюджувала її писанки та книжки. В одному з листів до мене О. Лятуринська 1965 р. написала: “Я не знаю, чи ще колись візьмуся за писанки,

хоч тягне. Я люблю писанку і взялася, щоб врятувати її від зведення на пусту декорацію та техніку...”.

Оксана Лятуринська помалу повертається в Україну. 2002 р. Гаврило і Валентина Чернихівські видали працю “Оксана Лятуринська”, яка знайомить читача України з невідомою донедавна небуденною жінкою.

А мені пригадується літо 1988 р., як я зі своїми синами їхала авто з Польщі в Україну. На кордоні нас тримали понад дві години. Все порозкривали та розглядали до ниточки. Молодий військовик з кількома зірочками взяв у руки “Великодній передзвін”, який ми везли приятельці Оксани д-р Л. Красовській. Довгодовго здивовано перегортав сторінки, тримаючи книжку як дорогоцінний скарб. Врешті запитав гарною українською мовою: “Хто ж то є Оксана Лятуринська? Де вона живе?”... і пустив нас нарешті через кордон.

Чи це був перший “в’їзд” Оксани Лятуринської в Україну?

*Київ, Аскольдова Могила. Місце поховання героїв Крут.
(До завершення реконструкції)*

Волошки, волошки, волошки в житах.
Їх стільки, їх стільки, їх стільки, аж страх.
І там на долині, і там на горбі,
такі темносині, такі голубі.

Чому ж то їх стільки, чому ж то аж страх,
чому ж то волошки цей рік у житах?
От, кажуть, торік полягли юнаки,
такі ясноокі і гарні такі.

Навіщо ішли й полягли осьде тут?
Чому так яскраво волошки цвітуть?
Чи хочуть сказати в рясному цвіту
про тугу велику про ясну мету?

Не рвіть, ви сестрички, волошок не рвіть
і черевичком, бува, не стопчіть!
Не рвіть їх, сестрички, бо жаль мені так:
це може волошкою глянув юнак.

Оксана ЛЯТУРИНСЬКА

Хутір „Ліс” 1919 р. Зі збірки „Веселка”.

Євгенія ЛЕЩУК

В НОВОРІЧНУ НІЧ

Куди відходиш ти від мене, Роче,
Чи в ніч, чи в день, чи в те зоряне небо?
Мов з рідним розставатися не хочу –
Я так привикла за цей час до тебе.

У мене ще лишилось стільки справ,
Я маю ще багато так зробити:
Знайти «Росинку» серед буйних трав,
Залікувати серденько розбите.

Розвіяти, мов хмари, самоту,
Поцілувати білий квіт калини,
Зігріти своїм серцем сироту,
Полікувати ще одну людину.

Чого ж ти відступаєшся тайком
До вічності, як до грізної ночі?
Не хочу я лишитись боржником
В тебе, суворий, але добрий, Роче!

Мені ж ти стільки всього дарував,
Стільки тепла принесли твої руки,
До праці на сопілці пригравав,
Хоч в музиці бриніли щастя й муки.

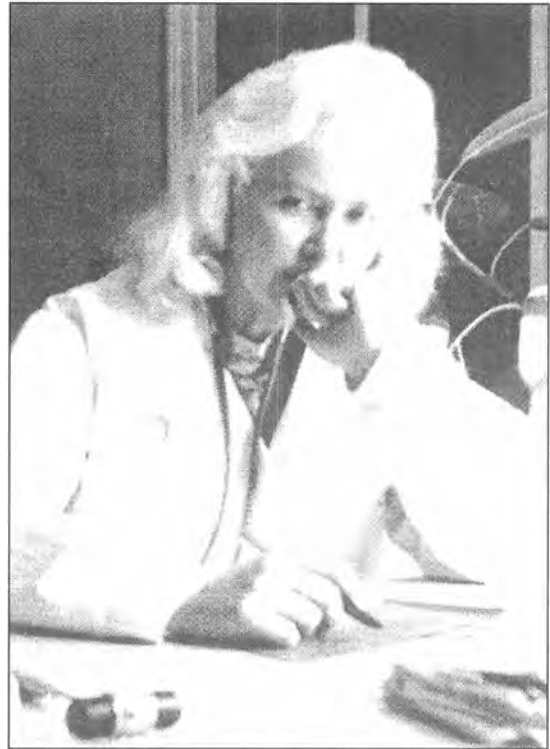
Ти гартував мене на ста своїх вогнях,
Вітрами гнув, немов билинку в полі,
Та освятив надію в моїх днях,
Тому я вдячна і Тобі, і Долі.

Ти крила дав, як тільки-но прийшов,
Та не уміла ними я летіти.
І за тобою мчалась стрімголов,
Тому й не встигла за усе сплатити.

Не встигла я сплатити солов'ям,
Не встигла усміхнутися лілеї,
Не встигла поклонитися гаям,
Що мене вчили музики своєї.

Та все понесли вдалеч журавлі,
Одні, немов якісь шалені коні,
Тобі я дякую за зморшку на чолі,
І срібло те, що ти сипнув на скроні.

За ту любов, що наче мак цвіла,
За ту розлуку, що гірка, як трунок...
За все я вдячна, Роче, бо жила!
А це мені
найбільший подарунок!

Євгенія Лещук

* * *

*А як почне в моїм житті смеркати
І за межу останню відійду, –
Я все-таки, щоб людям помагати,
Цілющою травинкою зійду...*

Євген СВЕРСТЮК

ЇЇ ЛЮБЛЯТЬ І ПОДИВЛЯЮТЬ

Хто така Євгенія Лещук? Сказати поетка, авторка численних поетичних збірок – того мало. Доповнити, що лікарка, кандидат медичних наук – це, по суті, мало додає. Навіть підкреслення того, що численні пісні, до яких вона складала слова і музику, не вимальовує образу. Таких обдарованих людей нині немало.

Мабуть, найповніше відчувають феномен Євгенії Лещук діти і молодь. Відчувають з зачарованим поглядом, коли вона виступає, як живий свідок героїчної легенди повсталі Волині. Це щось схоже на “Забуті слова” Лесі Українки. В усій її істоті аж світиться легенда краю, побаченого великими голубими очима дівчинки-підлітка. Дивно, як увесь цей світ уцілів у серці під кригою чоти-

рхох десятиліть комуністичної маскаради. Уцілів і буйно розцвів у її слові – від маминих пісень до повстанських боїв і козацьких слідів під Берестечком.

Вона оживляє і втілює дух доби. Її покоління дало чимало таких дивних постатей, які зберегли молодість душі в неймовірних умовах советських тюрем і тепер несуть до людей вірші й статті, сповнені юного полум'яного патріотизму і віри в долю України.

Євгенія Лещук, народжена в селі Квасів Горохівського району Волинської області, за 30 кілометрів від Берестечка, була в духовному вимірі співучасницею подій, але червона мітла обминула її. Вона була репресована морально. Її енергія слова вибухнула на хвилі “розкряпання” в умовах свободи, коли з’явилися потреба і можливість “сказати правду за всіх”.

Віра дає велику духовну силу, а справжній патріотизм – духовну ясність. Можна тільки подивляти, що саме Євгенія Лещук порушила питання про побудову пам’ятника Іванові Богунові під Берестечком. Адже він там стоїть як живий – у нашій уяві. Важка то справа – без

участі держави... Але сама ідея і енергія до неї – то вже труд, який не пропаде. Пам’ять слідів, пам’ять могил, животворення історичної пам’яті й легенди всіма силами душі – це місія, яка випала на долю волинянки Євгенії Лещук, і на цьому полі вона не має собі рівних. Це відчують львівські журналісти.

“А її слово в поезії – мов пароль, одчиняє свята святих душі, торкається струн, які чи то замовкли, чи до них іще ніхто не дістався. Тому й не дивно, що уже кілька років її вірші з книжки “Дорогою птахів” співають в Україні музичні колективи, кобзарі, в багатьох школах вводяться у програму навчання, ті вірші переписують від руки, роблять ксерокопії, багато творів знають напам’ять – тому, що Євгенія Лещук своїми поезіями легко прокладає кладки до людських сердець. Доказом того є сила її слова і до найменших – телепередача за творами Є. Лещук”.

Ці слова з публікації Євгенії Божик – не черговий позитивний відгук. Це – співучасть!

Ми вітаємо Євгенію Лещук з найбільшим досягненням: вона має багато співучасників. Вона сіє – і бачить сходи. Її люблять і подивляють.

Марта БОГАЧЕВСЬКА-ХОМ’ЯК

НА МАРГІНЕСІ СПОМИНІВ ГІЛАРІ РОДГАМ КЛІНТОН

“Як я жила в історичний час”, Скрібнер, 2003. Друге видання 2004.

Гіларі Клінтон написала свої спомини відразу після того, як вона і Білл покинули Білий Дім. Але не друкувала їх аж поки Білл не видав своїх. Заголовок – Living History – можна передати або “Як жива історія”, або “Як я жила в історичний час”. Книжку Гіларі присвячує чоловікові, дочці і “всім добрим душам кругом світу, чиїх надхнення, молитви, підтримка і любов благословили моє серце і підтримували мене в роки, коли я жила в історії”. Циніки відразу побачать у цій присвяті намагання авторки обвіяти себе ніжною жіночністю, але читачі спогадів, які масово викупили вже друге видання, відчули автентичність авторського голосу. Рецензенти головних газет та журналів зосереджувались на політичних аспектах споминів – ви-

бори, програв з реформою медичного забезпечення, власна політична кар’єра. Бо справді, ця автобіографічна книжка – ще один крок Гіларі Родгам Клінтон на її політичному шляху. Видання подібних книжок – це прийнятий спосіб американських політиків звернути на себе увагу. Зазвичай такі праці за автора пише хтось інший, з більшим письменницьким досвідом ніж у самого кандидата. Клінтон, однак, все робить серйозніше і ґрунтовніше, як інші. Книжку, мабуть, писала здебільшого сама, судячи з сухого та вичерпного ділового стилю. Професійні критики не вбачають у ній крилатого оратора, але історики будуть їй вдячні за відвертість не тільки описів подій, але й своєї ролі у самій структурі і Білого Дому, і політичних рішень.

Тисячі простих кореспондентів, які писали до Сенатора Клінтона, вдячні їй за відверті спогади про роки проживання у Білому Домі та про її молодість. Гіларі Родгам Клінтон – це уособлення вимріяної американської “сусідської дівчини”. Це позитивний тип звичайної дівчини, без якихсь надзвичайних здібностей чи контактів, яка осягнула більше, ніж мріяла. Ці спомини нагадують про те, як повоєнне покоління радикально змінило США, так, що ми й забули про зміни, а приймаємо їхні результати як нормальне явище.

Насамперед це суспільна мобільність. Клінтон і його дружина походили з робітничих родин, діти яких зазвичай не вступали до вищих шкіл, а до так званих престижних коледжів східного побережжя і поготів. А після короткотривалої хвилі фемінізму 1920 років більшість жінок – навіть з вищою освітою – присвячували себе цілковито сімейному життю. Гіларі Клінтон зуміла інтегрувати свої політичні амбіції, не ховаючись за позірні плечі чоловіка, як це часто роблять дружини можновладців. Вона на державному рівні твердила, що т. зв. жіночі права чи проблеми – це тільки занедбані людські права, і робила це без зайвого радикалізму.

Перших двадцять років життя Гіларі подібні до життя українських емігрантів повоєнної хвилі. Відомо, Гіларі була американкою у своїй країні серед своєї рідні. Вона не пережила війни, бомбардувань, голоду та поневіряння з його таборами, “скрінінгами”, тривогами за завтрашній день. Але вона ходила до шкіл, розташованих поблизу дому, не думала про надто високу освіту і була активною в молодіжному республіканському русі (таки підтримувала Голдвотера) та у церковній громаді. Могла б бути пластункою. Ширші можливості її відкрив молодіжний рух з релігійним забарвленням та суспільно прогресивними програмами. Різниця між нашим життям і Гіларі полягала у тому, що ми займалися і в Пласті, і в інших еміграційних організаціях теоретичними проблемами, а їхній молодіжний рух намагався практично допомагати бідним. Ані їм, ані нам, у кінцевому результаті, не вдалося досягнути своєї грандіозної мети.

Участь у молодіжному русі призвичаїла Гіларі до громадської активності, політичного життя та переконання, що спільними силами можна таки досягти змін на краще. Хоч ті зміни можуть видатися тільки малими кроками, але в

правильному напрямі. Від учителя вона довідалася про східні університети, і їй довелося попрацювати над тим, щоб сім'я дозволила їй поїхати на схід. Записалась до одного з інтелектуально вимагаючих дівочих коледжів. Суботами – на вечірки, там привозили хлопців із університетів, що зазвичай у той час були лише чоловічими.

У коледжі світ Гіларі значно розширився, її політичні погляди змінилися, вона поринула в університетське життя, разом з тим брала активну участь у русі опору проти війни у В'єтнамі. Тут починається розгалуження з нашими емігрантами. Наші зацікавлення зосереджувалися на Східній Європі, на Україні. Мало хто з нас активізувався в політичних партіях і майже ніхто не відігравав провідної ролі ані в антивоєнному, ані в новому феміністичному рухах. До деякої міри, більшість з нас таки далі жили Україною і вважали, що Америка якось собі дасть раду. Нам треба було тільки вчитися, щоб зрозуміти наш світ і віддати свою лепту для загального добра.

Наше покоління вірило у силу переконань і добру волю, воно хотіло, щоб його почули. Випускна кляса Гіларі виборолла право виголосити одну з головних промов на градаційному святі. Гіларі виголосила надзвичайно палку та гостру промову проти зовнішньої політики США, проти подвійних стандартів у суспільній та економічній сферах – одно слово – сказала, що наболіло. “Батьки народу” були шоковані, але не всі. Багатьом подобався її запал та ідейність. У стилі “коня кують, а жаба ногу підставляє” я пережила щось подібне кілька років раніше. Мала статейку проти порожньої помпезности українських еміграційних заходів, яку я написала нашвидкоруч для нашого пластового журнальчика, облетіла цілий український світ і також показала мені, що ми не одинокі. Найбільш критичним і вирішальним періодом у житті Гіларі були її правничі студії в Ейл університеті і остаточна зустріч з Біллом. Перші кроки молодої пари були доволі непростими, жили вони у дешевих помешканнях, намагалися знайти роботу і налагодити родинне життя, щоб обоє могли займатися професійною працею. Все ж таки Гіларі зрозуміла політичні амбіції Білла і пішла за ним до Арканзасу. Там силкувалася працювати професійно і політично. Подружжя виявилось сильним, здатним навіть пережити вибрики Білла. Гіларі і Білл не покидають ані науки, ані товариського життя. Їм відповідає вир

громадського життя, вони плачуть нові зв'язки, ніколи не втрачаючи старих.

Їхнє коло знайомств стає щоразу ширшим, з'являються політичні амбіції. Разом плачуть родинне життя, навіть якщо деякі члени сім'ї спричиняють більше клопоту, як тепла. Особливо намагаються, щоб донька мала нормальне, далеке від настирливої преси, дитинство.

Життя в Білому Домі – це життя під мікроскопом. Кожна перша леді намагається знайти, передусім для своїх дітей, якийсь приватний затишок. Для Гіларі це було особливо важко, бо, порівнюючи з попередніми дружинами президентів, у неї були власні амбіції, що переростали дороге нам „пані президентова”. Поразка з намаганням реформувати державну систему медичного страхування, яким відала Гіларі болячо вдарила по її амбіціях. Смерть батька, а згодом події, пов'язані з Монікою Левинською, з імпичментом та т.зв. Вайт Вотер спонукали б слабшу особистість махнути рукою, якщо не на власні амбіції, то на любого чоловіка. Гіларі вистояла.

Приємно вражає відкритість авторки в описах важких моментів особистого та громадського характеру. Гіларі не криється ані зі своїми амбіціями, ані з осягами чоловіка. Вони працювали удвох, і вона ясно описує усі грані свого життя. Гіларі відкрито пише і про «скандали», і про поїздки, і про виховання дочки. Знадобилася Гіларі й підтримка інших жінок, серед них й колишніх перших леді.

Але чи не найбільшу допомогу Гіларі, особливо у практичному організуванні життя,

поїздок, політики та родини, надала Меланн Вервір, яка, до речі, є українського походження та почесним членом Союзу Українок Америки. Це Меланн завідує б'юром Гіларі, підтримує її, допомагає втілити задумане у життя. Тепер нам треба нетерпеливо чекати споминів Меланн, бо українськомовний читач мало знає про цілком інтегровану в американське життя, але повністю свідому свого українського коріння „діяспору”.

Гіларі Родгам Клінтон – це нова жінка, яка сприймає за належне своє право змагати до тих цілей, які їй відповідають. Для неї дивним було б запитання: „А як ви поєднуєте родинне життя з політичною кар'єрою?”. Чей же Білла не те питали!

Гіларі довго не погоджувалася кандидувати на посаду сенатора Нью-Йорку. Думала, що принаймні треба почекати до часу, коли закінчиться президентська каденція Білла. Та крісло звільнилося, і члени демократичної партії переконували Гіларі кандидувати, незважаючи на передбачувані труднощі, Гіларі вагалася, але на одному молодіжному спортивному турнірі для дівчат, який відбувався під гаслом „Відважся змагатись”, одне дівча, отримуючи від Гіларі нагороду, шепнуло їй: „Відважся змагатись!”, і Гіларі чесно подумала, чи не боїться вона робити те, до чого закликає інших. Так почався її виборчий сезон.

Перед нами витончений політик, віддана мати, жінка зі здоровими амбіціями Більше б таких! Властиво, ця книжка – не спомини, – це звіт Гіларі про те що вона зробила досі. Це більше, ніж знаємо про багатьох інших політиків.

Наша мова – калинова

МОВНОСТИЛІСТИЧНІ ПОРАДИ

Із редакторського записника

Мова – це неоціненний скарб народу. Оволодіти цим скарбом може лише той, хто постійно докладає зусилля, щоб опанувати складну науку рідної мови. Адже вона не лише засіб спілкування чи спосіб сприймання світу, відтворення його в свідомості людини. Як основа духовності народу, мова є підмурівком існування нації. Зі зникненням мови зникає народ.

Українська мова, попри всі обмеження, переслідування, заборони, вистояла і зберегла

себе. Однак наша держава мусила б набагато активніше сприяти утвердженню державної мови, конкурентоспроможності української преси і книги, захищати, як то водиться у цивілізованому світі, власний інформаційний простір. У Франції, наприклад, працює спеціальна комісія, яка накладає великі штрафи на установи, підприємства за зловживання запозиченими словами.

Українська мова потребує нагального захисту від внутрішньої корозії. Мова дикторів

радіо й телебачення засмічена русизмами, не відповідає правописним літературним нормам. Диктори інколи навіть забувають відмінювати прізвище Президента України Віктора Ющенка, кажучи „оточення Віктора Ющенко”, „промова Віктора Ющенко”. Можна почути й такі висловлювання : „студенти університету ім. Тараса Шевченка”, „Кіностудія ім. О. Довженко.” Замість „вітальний адрес” звучить „вітальна адреса”. До речі, слова „адрес” та „адреса” не розрізняє багато державних діячів, тому вони здебільшого вручають „вітальну адресу”. Проте й урядовці, і диктори, і журналісти – як носії зразкової української мови – не мають права на помилки і мусять знати, що **адрес** – це письмове вітання особі, організації, переважно з нагоди ювілею. **Адреса** – місце проживання чи перебування особи, місце знаходження установи, напис на конверті, бандеролі тощо.

Пошестю для української мови стало надмірне вживання прийменників **при** і **по**. Отож читаємо і слухаємо: „**при** аналізі”, „**при** нес-

приятливій погоді”, „**по** концерті”, „**по** п'ятницям”, „**з** понеділка **по** суботу”, замість „**під** час аналізу”, „**за** несприятливої погоди”, „**після** концерту”, „**щоп'ятниці**”, „**від** понеділка **до** суботи”. Мабуть, не беремо до уваги, що значення прийменника **по**, на відміну від російської мови, в українській обмежене до *міся* (по дорозі), *часу* (по шкоді й лях мудрий), *мети* (по воду йти). А прийменник **при** позначає *місце*, а не *час* (посадила **при** долині три явори; **при** начальстві крутиться).

Можливо, не всі подальші мовні поради будуть сприйняті читачами з однаковою готовністю. Дехто сам, як писав визначний мовознавець Борис Антоненко-Давидович, дошукуватиметься потрібної довідки в багатющій скарбниці нашої мовної спадщини, виявляючи тим самим любов і шану до мови свого народу. Це й буде поштовхом до роздуму, до дбайливого поводження зі своєю мовою, а значить – і до самовдосконалення в ній.

Марія ВОЛОЩАК

НАШ АВТОР

Марія Волощак – багаторічний літературний редактор українських часописів „За вільну Україну”, „Шлях Перемоги”.

Член Національної спілки журналістів України. Авторка посібників „Довідник для журналістів. Мовні поради” та „Неправильно-правильно. Довідник з українського слововживання: За матеріалами засобів масової інформації”, співавторка книжки „Актуальне інтерв'ю з мовознавцем: 140 запитань і відповідей”.

У часописах, де працювала, вела постійну рубрику з питань культури української мови. Досвід літературного редагування газетних матеріалів, багаторічні спостереження за дописами читачів допомогли їй визначити закономірності використання журналістами мовних засобів відповідно до нормативності української літературної мови. Однак усвідомлення того, що літературного редагування потребують насамперед не газетні, журнальні публікації, а рекламні, технічні тексти різних організацій, і спонукало до створення Фірми літературного редагування і перекладів „Марія Волощак”.

Основними напрямками діяльності цього підприємства є подолання мовного хаосу, активізація багатого національного мовного ресурсу, практична допомога і студентам, і підприємцям, і банкірові, і політикам... Усім, хто дбає про культуру мовлення, хто намагається подолати суржик, зберегти красу, милозвучність української мови.

Світлана КУЗЬМЕНКО

Рідна мово моя, –
Найдорожчий, найближчий мій друг.
Кожне слово твоє, кожний звук – це мої самоцвіти,
Що промінять мені; найсвятіші співають пісні
І беруть у полон, як життя, як любов і як діти.

По чужинних краях
Я з тобою була кожну мить.
Моя радість і сум, моя пісня і слабкість і сила...
Ти для мене одна, джерело животворче, без дна,
Рятівник у безсиллі.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

РАДО ПРИВІТАЄМО НОВИХ ЧЛЕНОК

Кожна членка отримує журнал "Наше Життя" – офіційний орган СУА, який інформує про працю організації та публікує матеріали на загальнопопулярні теми.

ЗАЯВА ВСТУПУ

Прошу прийняти мене в члени Союзу Українок Америки.
Зобов'язуюся дотримуватися Статуту СУА, підтримувати всі акції організації згідно з рішенням Головної Управи та передплачувати журнал "Наше Життя".

Ім'я і прізвище _____
(українською мовою)

Ім'я і прізвище _____
(латинкою)

Адреса _____

Телефон _____ E-mail _____ Fax _____

Бажаю вступити до **ВІДДІЛУ** _____

Бажаю стати **ВІЛЬНОЮ ЧЛЕНКОЮ** _____

Працюю: ___ так, ___ ні, ___ частинно. Родинний стан: одружена ___ так, ___ ні, ___ вдова.

Професія, звання, моє особисте зацікавлення _____

Вік : ___ 18-30 ___ 31-45 ___ 46-60 ___ 61-75 ___ 75+

Належу до інших організацій (вчислити) _____

Залучую річну оплату **ВІЛЬНОЇ ЧЛЕНКИ** в сумі 40.00 дол. Чек ч. _____

Дата _____ Підпис _____

ЗАЯВУ вступу до ВІДДІЛУ – підписати у відділі.

ЗАЯВУ ВІЛЬНОЇ ЧЛЕНКИ – вислати враз із чеком до канцелярії СУА:

UNWLA Inc.
203 Second Ave,
New York, N.Y. 10003

Tel.:(212) 533-4646
Fax:(212) 533-5237

Відділ Союзу Українок Америки Ч: _____ до якого належала перестав існувати.

Бажаю перейти до іншого відділу – або стати ВІЛЬНОЮ ЧЛЕНКОЮ.

Річна вкладка вільної членки включає передплату журналу "Наше Життя".

Просимо виповнити ЗАЯВУ згідно з інструкціями.

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXIII

JANUARY 2006

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

*Happy
New Year*

*The UNWLA Executive Committee, National Board, and membership welcome and congratulate **Luba Kushnir Dryansky**, who was recently elected Regional Council President of Central New York.*

Luba is the youngest Regional Council President in our midst, and we wish her well in her new position. She is carrying on a family tradition of service in the UNWLA. Her mother, Teodozia Kushnir is an Honorary Member of the UNWLA who served for many years as President of the Central New York Regional Council, the post now held by her daughter Luba. Her other daughters are also active members of the UNWLA: Vera is member-at-large in the UNWLA Executive Committee, and Natalia is a UNWLA svitlychka teacher. We would like to thank Mrs. Kushnir for her many years of service to the UNWLA and for raising three wonderful daughters who are following in her footsteps. Thank you, Teodozia Kushnir, for giving our organization such a priceless gift.

From The Desk of the President

By the time you receive this issue of *Our Life*, Christmas and New Year celebrations will be over. But although publication schedules cannot always match our expectations, I hope that those of you who celebrate by the old calendar had a joyous Christmas. With this first issue of 2006, I would also like to wish all of our readers a happy, healthy, productive, and prosperous New Year.

One of the most wonderful gifts all of us received this beautiful season was the gift of good wishes from special people, both those we see or speak with often and those we see and speak with seldom. Each card or letter received is meaningful, whether it depicts the Madonna and Christ Child or a family portrait or Christmas tree or a wooden church in a village in Ukraine or children carrying a vertep or some other traditional symbol or image. It is the kind words and the message of caring that matter, and it is these words that we read carefully and cherish most.

During this Christmas season, the UNWLA received many of these cards. Expressions of affection and solidarity came from many members of the UNWLA; words of praise and support came from our Ukrainian Hierarchs, the Ukrainian Embassy in Washington, the Permanent Representative of Ukraine to the United Nations, and the Consul General of Ukraine in New York. Other cards were sent by numerous diaspora organizations that share our interest in helping Ukraine and the Ukrainian people and from institutions that share our interest in maintaining and preserving the Ukrainian culture and language and traditions in our communities here in the United States. Messages of gratitude and solidarity also arrived from Ukraine, including several from members of Soyuz Ukrainok of Ukraine, our sisters in spirit who have so enthusiastically been working to rebuild and revitalize a tradition that political realities prevented for many years. To all of these individuals and organizations, I offer a heartfelt thank you on behalf of the UNWLA.

In the December issue of *Our Life*, I wrote about a special event that occurred in November—the Christening and Blessing of our organization's office in New York City. Our headquarters are currently "under construction," and we are slowly moving into the new premises. The office furniture has arrived; documents and records are still being transferred and appropriately stored; and the telephone lines are still to be connected. This last has made it difficult for some of you to contact us, and I apologize for the inconvenience. If you are unable to get through to the new office during this transition, please feel free to call the president at 212-477-0039 or Vice President Oxana Farion at 215-322-5721. While work on the fifth floor of our headquarters is almost completed, we are still planning renovations for the fourth floor offices, a project that cannot begin until the Ukrainian Museum has vacated the premises and moved all remaining furnishings and other belongings to its new location.

It is important to note that all the costs for renovating our headquarters, including furnishings and all associated purchases and charges were funded through the generosity of our Regional Councils, Branches, members, and other individual and institutional donors. Our organization is grateful to all of these contributors. Here, I would like to add that there is no truth whatsoever to any suggestions that funds for this purpose were taken from funds designated for other UNWLA programs. The UNWLA Executive Committee works according to laws that govern our organization's tax-exempt status and scrupulously adheres to these laws at all times.

Recently, the Executive Committee sent a number of circulars to Branches and Regional Councils on various issues related to the UNWLA's ongoing programs and initiatives. At this time, I would like to remind all Regional Council and Branch presidents to address these issues and implement the accompanying recommendations in a timely manner. I would also like to thank all UNWLA members and Branches for the generous financial assistance that has enabled our process of relocating and renovating UNWLA headquarters offices. Your continued support is much needed and much appreciated.

As it has in previous years, the UNWLA will continue its efforts to protect and defend the rights of women. In connection with this endeavor, we will concentrate on a problem that affects many women from Ukraine who are suffering at the hands of unscrupulous traffickers whose shameful criminal activities have been exposed to the world in numerous publications and television broadcasts. This tragic issue has generated much discussion among government leaders in various countries, including the United States and Ukraine. It has also been high on the agenda of other women's organizations that are the UNWLA's partners in the battle to end this soul-destroying practice.

In the summer of 2005, the World Federation of Ukrainian Women's Organization held a meeting in Kyiv. As president of the UNWLA, I attended this meeting and spoke on the topic of Trafficking of Women. During my presentation, I asked that women's organizations demand that the governments of their respective countries take appropriate and immediate action to stop the trafficking. One of those attending this session was Ella Lama, representing Ukraine's Ministry of Family and Youth. Some time after the event, I received a letter from the Ministry of Family and Youth. A summary of this letter (in translation) follows.

"Thank you for your concerns about the status of Ukrainian women and the problems that they encounter. Our Ministry is looking over the appeal of the Ukrainian National Women's League of America to the Government of Ukraine in regards to the trafficking of women and our answers are as follows:

The economic situation in Ukraine and great unemployment forces women to emigrate. At this time, trafficking of people is addressed in article # 149 Criminal code of Ukraine. Our government's position on this matter was also confirmed internationally: Ukraine is a signatory of the UN Convention on Human Trafficking.

In addition, the Ukrainian government has proposed the following initiatives and programs to prevent trafficking: Prosecution of traffickers, the rescue, return, and rehabilitation of trafficked persons, stricter border controls, and education about the consequences of trafficking. Educational efforts will include dissemination of fliers, a hot line for youth, and government media programs providing information about the sexual exploitation. Our Ministry has established a national bureau to act against human trafficking and other programs that are aimed at addressing and preventing trafficking. Non-governmental organizations are also working with us. Among these are La Strada—Ukraine, Women's Consortium Ukraine, Soyuz Ukrainok, Zhinocha Hromada, and others.

Please allow me, shanovna Mrs. Iryna, as President of one of the most active women's organization in the United States diaspora, to ask that you join us in a consolidated action plan that is supported by the women's movement worldwide. Unity in this cause will strengthen all of us and ensure that our words and our work are recognized and supported on an international level.

The Commission on the Status of Women will convene from February 28 to March 15, 2006, and once again we will be addressing the problem that women face throughout the world. At the top of the agenda will be the human rights issue and the trafficking of women that is a violation of human rights."

Donations for Nastya Ovchar collected through UNWLA Branch 59 in Baltimore, MD:

Mr. Stepan Poperechny \$20

Dr. Andry Lemishka \$50

Mr. Mychailo Stelmashchuk \$10

Mr. and Mrs. Korf \$25

Mr. and Mrs. Hryhorowich \$50

Mr. and Mrs W. Palijczuk \$50

Mr. and Mrs W. Teluk \$50

Ms. Irene Waslawiw \$10

Dr. Nicolis Zosijczuk \$25

Prof. Tamara Woroby \$25

From the editor: The Desk of the President published in the November 2005 issue of *Our Life* contained a typographical error, giving the years of the Great Famine in Ukraine as 1933–1934 rather than 1932–1933. In addition, a sentence indicating that the UNWLA had learned of the famine in 1933 and clarifying the UNWLA's participation in relief efforts through 1934 was inadvertently omitted from the text. The editor would like to apologize to President Iryna Kurowyckyj and to readers for this unfortunate oversight. Please note that while all of us work very hard to ensure accuracy in the materials published in these pages, our efforts are human and subject to human imperfections.

Sviata Vechera from the Heart

Volunteers preparing Sviat Vechir packages

As Ukrainians, we celebrate Christmas with wonderful rituals, many of which revolve around the Christmas Eve Supper or Sviata Vechera. Surrounded by people we love, we sing or listen to kolyady and admire the glistening bulbs and twinkling lights of our yalynka. The sounds and scents emanating from the kitchen are warm and familiar . . . a lid is removed from a pot and the delicate aroma of mushrooms beckons us to the dining room table where the good china has been carefully and lovingly arranged around a single candle on this gentle night. Gathered around this table, we join hands with those who are present, remember with a prayer or a moment of silence those who are missed, and give thanks to the Lord for His manifold blessings.

For some within our communities, the scene described above is typical. For others, it is not. For them, Sviata Vechera is often a nostalgic picture tinged with wistful longing for Christmases past. Age or illness or loneliness has changed things; the inexorable passage of time has made it difficult to carry on the old traditions in the same way. But Christmas, and Sviata Vechera in particular, is something to be shared with others, not mourned as a distant, pleasant memory. For two organizations in the Ukrainian community in Philadelphia this ideal

is an active mission.

Many years ago, Philadelphia's Ukrainian American Senior Citizens Association and members of the Philadelphia Region of the UNWLA joined forces to begin a wonderful tradition. The men and women of these organizations chose to remember others in the community at Christmas time with the gift of time and a more tangible gift—a package of traditional Christmas Eve foods. These packages were lovingly prepared and delivered to friends and neighbors or even to strangers whose names appeared on Ukrainian organizations' membership lists. Three years ago, the women of the UNWLA's Regional Council of Philadelphia agreed to accept a leadership role within this partnership and assumed greater responsibility for the project. The Philadelphia Regional Council's motivation for increasing its commitment to the project was twofold. It was a way to keep the growing number of elderly, widowed, or infirm members of the UNWLA involved, remembered, and honored, and it was a way to ensure that the beautiful tradition would continue for decades to come.

Early in December, volunteers from both organizations met and planned what has become a well-organized and well-executed agenda. Some

would collect and decorate boxes and baskets, some would cook and some would shop, and others would pack or drive the boxes and baskets to their destinations. The costs for the project were shared equally: one half from the Philadelphia Regional Council's Social Welfare Fund and one half from the Ukrainian American Senior Citizens Association (UASCA). Coordinating the activities were representatives of both organizations: Irena Stercho (vice president of UASCA), Maria Zachariasewycz (treasurer of UASCA and vice president of the Philadelphia Regional Council), and Eugenia Gardezky and Vera Sawchyn (the Philadelphia Regional Council's Social Welfare Committee co-chairs).

In mid-December, the volunteers gathered at Philadelphia's Ukrainian Educational and Cultural Center, rolled up their sleeves, and began packing. Forty-four boxes, each covered with festive holiday paper were filled with containers of borshch, vushka, varenyky, holubtsi, mushroom sauce, uzvar, and kutya. Each box also included a small sprig of evergreen and several stalks of wheat tied together with orange ribbon, a beautiful kolach, fruits, and cookies. Six baskets, destined for nursing home residents, were lined with small, embroidered cloths and also carefully filled with small portions of traditional Sviat Vechir fare.

Once filled, the baskets and boxes were loaded into cars by a dozen or so volunteer drivers, each of whom traveled familiar and sometimes unfamiliar routes to deliver them to rowhouses in the city or far-flung suburban homes.

For those participating in this project, giving to others at this time of year means receiving a bounty immeasurably greater. As Philadelphia Regional Council President Christine Chomyn Izak noted, "It happens at a busy time for all of us, but it is something that gives all of us great satisfaction and the desire to continue." For Christine Shwed, the Regional Council's membership chair and the UNWLA National Board's educational chair, it is a way to "honor those who taught us who we are and where we came from." And for Irena Stercho, vice president of the Ukrainian American Senior Citizens Association, it is fulfilling a "human and Christian

Sviat Vechir Baskets

Drivers prepare to deliver packages

responsibility to ensure that others do not feel abandoned at this time of year. By doing this, we give to others warmth and the comfort of knowing that they are remembered."

Article by Tamara Stadnychenko

Photos by Oksana Smolynets,

Press chair of Philadelphia Regional Council

The Yellow Prince

Part IV of this synopsis begins with a winter of death and culminates in the slow and cautious resurgence of hope. In a brief postscript, the author reflects on Barka's work in the context of history.

Part IV

The boys had subdivided the riverbanks; each one was looking for food known to man since the beginning of time. In the river, Andrijko finds shell food but not a single fish. Mother and son manage to corner a stray dog; they kill it and consume the meat. They hear a rumor that something like this happened to an invalid who entered a house never to be seen again. Storks return to their tree nests, and Andrijko brings the birds for dinner. The family feasts on a hedgehog. The stores are empty. People have become ghosts. Olenka refuses to eat.

The train had stopped in a remote station and the word was that they were checking people's documents. Myron is on that train and hurries to hide in a ditch. Dogs go by this hiding place. Then, in a passing truck, Myron see Otrokhodine who still assumes that he knows where the sacred chalice is. Otrokhodine says to Myron, "You are still silent? Look where this silence has lead you!" From the ditch, Myron finds the strength to tell him, "Go away!"

Two young men in another truck give Myron a ride to his village, Myron is too weak to drag himself to his own house. Daria rushes to help her husband who dies under the very eyes of little Olenka. Daria buries her husband under the cherry tree, next to his mother and his son Mykola. She returns to the cottage and solemnly breaks the bread Myron brought home. She takes the stature of a priestess as she says to her children, "Take this bread you father brought, and for which he gave his life. Thank him and honor his memory."

The night was dark; the dawn was dull; like a mourning veil or like gray smoke, clouds covered the sky moving fast to the infinite. "Mama, why does Olenka not open her eyes?" Andrijko finds his sister dead. Daria cannot decide to bury her daughter. Finally, she mechanically places Olenka's body in the ground, with the child's schoolbag from which she removes the notebook that gave her so much grief. A few days later, she and Andrijko go to the town. Again, there are people standing in line. Most have legs that are so swollen they can hardly

move. Some find strength to pawn their belongings. They are on the look out for the roundup truck that takes people to the steppe and abandons them there. They decide to return home. When the train finally arrives, there is such a crowd that mother and son get separated. Daria, already exhausted, is overcome by despair.

As the human wave was carrying Andrijko into a wagon, he felt uneasy; he called for his mother but his voice got lost in the noise and the rush. In vain does the boy look for his mother. The train takes him further away from her. He meets an old man who tells him, "No son it's not the plague that does that, it's the State." Thrown out of the train, he sees wagons full of dead corpses emptied into mass graves. Somehow he finds himself at the Russian border; there he sees wagons full of food speeding out of Ukraine in the other direction. He is befriended by a lumberjack who tells him, "As long as we do not get rid of our protector, we will remain miserable." People are clearing the forest for an airport. Andrijko works and is paid.

The little boy was counting the money he had earned and the money people gave him for his mother so that she could buy some bread. He travels hanging under the wagon to save his money. He wants to buy some meat, but people discourage him saying that it is human flesh. He notices a lot of rodent holes and begins to hunt to survive. Finally he arrives home. The village is silent. At the soviet, people are idle; children are prostrated on their beds; grownups retell horrors.

In the meantime, Daria, finally realizing she has lost her son, tries to return home and, instead, is caught in a roundup. The truck takes the victims far away to the wilderness and leaves people to die. After days of walking, Daria finally arrives at a station. Like all the other women there, she looks for any edible plants and hopes to catch a train. She is still clutching Olenka's notebook. When the train finally arrives, she faints. A doctor checks her pulse: she is gone. Someone asks, "What is in her hands?" The doctor frees the notebook from her grasp and reads, "Notebook belonging to the pupil Olenka Katranyk."

On his way back home, the little boy crossed the gardens invaded by weeds and picked up old cherry pits. Back in the village, Andrijko befriends a neighboring family and moves in with them, leaving a note for his mother. Spring is in the air. A bumblebee is buzzing, and all kind of insects appear: butterflies, beetles, and ants. Birds make their appearance also. Green stalks of wheat attract everyone alive at the risk of being sent to Siberia. Petroun, the neighbor with whom Andrijko now lives, is summoned to cut the wheat. Harvesting is impossible because corpses cover the fields. The smell of death is everywhere; the fields are set on fire. Andrijko helps bring water to quench the thirst of the "harvesters." He sees a mother who is taking care of her ailing child and he is overcome by such sadness that he decides to leave and look for his own mother. Before leaving, he goes to the secret place where the stove-maker has buried the precious chalice. No one has touched the ground under which it is hidden. In the morning sun, he imagines the chalice glowing above the earth, overcoming all and bringing hope. He survives, a child forced to grow too fast into a man. Death has claimed all else.

Author's Postscript. The saga of the Katranyk family comes to an end with the survival of one small boy. As history reveals it, it took several generations for millions of people to recover from the events recounted in Vasyl Barka's book. Today, Ukraine is independent. The task ahead is to etch the Great Famine into the memory of the nation as well as into the memory of the world. For many years, eyewitnesses remained silent. Those who spoke out were often not believed. Yet each person who survived these terrible times was a living testament and the truth has slowly and finally emerged, one painful story after another. It is said that those who forget the past are doomed to repeat it. History proves this maxim to be true. These stories cannot lie gathering dust. They must be remembered and told until they become firmly ingrained in human consciousness as a warning against tyrants and inhumanity and as a testament to the power of the human spirit to survive and endure, when even hope has vanished.

Copyright Hélène N. Turkewicz-Sanko, Ph.D.
October 2005, John Carroll University.

The U.S. Congress 1988 Commission on the Ukraine famine in its "Investigation of the Ukraine Famine of 1932-1933" concluded that: **JOSEPH STALIN AND THOSE AROUND HIM COMMITTED GENOCIDE AGAINST UKRAINIANS IN 1932-1933.**

- At the height of the Famine, Ukrainian villagers were dying at the rate of 25,000 per day or 1,000 per hour or 17 per minute.
- Among the children, one in three perished as a consequence of collectivization and the famine.
- According to dissident Soviet demographer M. Maksudov, "no fewer than three million children born between 1932-1933 died of hunger."
- 80% of Ukrainian intellectuals were liquidated because they refused to collaborate in the extermination of their countrymen.
- Out of about 240 Ukrainian authors, 200 were liquidated or disappeared. Out of about 84 linguists, 62 perished.
- The Ukrainian population may have been reduced by as much as 25%.

Winterizing Your Body

by Ihor Magun, M.D., F.A.C.P.

You may want to escape it, but winter is here. The car cranks up more slowly, and we hope the ice and snow don't damage the roof. But while most people winterize their homes and cars, they neglect basic body needs during this season. Making a few changes in a daily (emphasis on daily) care can offset problems.

Winter is a study in contrasts that the human body does not always like. Outside, we have cold air and low humidity. Inside, we have dry heat. Both take their toll, making us uncomfortable and producing dry, cracked skin. Just as location, location, location is important in real estate, moisture, moisture, moisture is the key word for bodies in winter.

One of the things you can do to make your body feel better is to cut down on those long showers or baths. In the winter months, shorter is better. Use soaps that moisturize and go easy on the towel drying (pat don't rub). Apply moisturizing lotion within three minutes of bathing; this helps trap water in the upper layers of the skin.

In addition to moisturizers, invest in a microderm abrasion facial kit. Once available only through a dermatologist, these kits are now sold over the counter at most pharmacies and help you look and feel better. Used two times per week, they involve a two-step process that accomplishes two important things. The first step exfoliates the skin and the second step hydrates the skin. The results are quite impressive.

Other cosmetic ingredients beneficial for winter skin are retinoids. These products can decrease fine lines and wrinkles and prevent signs of

aging when used regularly. They are also available as over-the-counter preparations, but stronger prescription-strength doses are even more effective. Despite their cosmetic benefits, however, retinoids may dry the skin, so keep the moisturizer handy.

Winter can also be tough on the eyes, something that most people don't think about. Most of us wear sunglasses to protect our eyes during the hot summer months, but sunglasses can also protect the eyes during the winter. Snow reflects light and while you are out skiing or shoveling on a sunny day, your eyes may be suffering from the glare. This also applies to your skin, and sunscreen (which doubles as a moisturizer) is also good idea. SPF of 15 or higher year round is recommended.

On the other hand, many winter days are dark and gloomy, and you should also remember that sunless days limit your exposure to Vitamin D. Taking vitamins seriously and regularly is good practice, and remember that Vitamin D is especially important for women with osteoporosis.

Also take steps to protect yourself from the cold by wearing a hat. The scalp is very rich in blood vessels. When the scalp is exposed to the cold air, precious heat is lost and you feel colder. Wearing a hat can make you warmer than putting on an extra sweater under your coat.

Finally, rethink the old myth about petroleum jelly being a moisturizer. It is not, and should not be used as such. However, as a lip balm, it shines. Lips are delicate and should be protected from sun, wind, and cold air. Petroleum jelly keeps them safe and soft and ready for kissing.

We would like to thank our authors for the wonderful articles that they contribute to *Our Life*. We also appreciate comments from our readers and hope that you write and share your opinions about the materials that we publish. Please forward your articles to English language editor Tamara Stadenychenko c/o UNWLA headquarters. We ask that all contributors include a telephone number to allow us to acknowledge submissions and verify information.

ДІЯЛЬНІСТЬ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Голова СУА Ірина КУРОВИЦЬКА

Шановні союзянки та читачі!

Коли до вас дійде січневе число журналу, вже проминуть усі наші святкування.

Не завжди залежить від нас, чи вчасно журнал прийде до Вас – є різні обставини, які відіграють велику роль, і ми не можемо все проконтролювати, наприклад працю пошти.

Однак у січневому числі бажаю привітати та побажати радісного Нового 2006 року, родинних свят Різдва Христового та Йордану нашим читачам і членству СУА, які святкують разом з Україною. Для тих, які відсвяткували різдвяні свята у грудні, бажаю задоволення у 2006 році та сповнення задумів.

У цьому часі найкращими дарами для нас були Ваші святкові побажання, за що сердечно дякуємо. Надійшли привітання від церковних ієрархів, Посольства України у Вашингтоні, Постійного Представництва України в ООН та Генерального консуля України у Нью-Йорку, різних установ, членства СУА, СУ та прихильників нашої організації.

Вітаю нововибрану голову Округної Управи Центрального Нью-Йорку Любу Кушнір-Дріянську, бажаю їй від Екзекутиви великих успіхів та задоволення від праці голови Округи. Люба Кушнір-Дріянська є наймолодшою головою Округної Управи в нашій організації. Вона дочка Почесної членки СУА, довголітньої голови Округи Центрального Нью-Йорку – Дозі Кушнір. При цій нагоді хочу погратулювати Дозі Кушнір, яка зуміла заохотити своїх дочок у молодому віці активно процювати для нашої організації. На цю пору Віра Кушнір є вільним членом Екзекутиви СУА, а Наталія Кушнір провадить світличку. Скільки маємо таких матерів у нашій організації, що зуміли так заохотити своїх доньок до праці в організації?

Дорогі! Подаю до Вашого відома, що в січні ми переносимо канцелярію на один поверх вище. У зв'язку з цим може виникнути проблема щодо наших телефонів, поки телефонічна компанія не упорядкує цього технічного процесу. Коли у Вас будуть потреби переговорити з нами, просимо телефонувати на домашнє число голови СУА (212) 477-0039 або редактора (212) 982-2889.

Канцелярйне устаткування закуплене завдяки нашим шановним жертводавцям. Спасибі Вам за підтримку! З цієї нагоди подаю до Вашого відома, що гроші на ремонт і на устаткування канцелярії СУА не були взяті з Фондів, призначених на інші цілі, як деякі особи поширюють такі інформації. На це гроші складала округи, відділи, члени СУА і сторонні жертводавці. Екзекутива СУА діє згідно з вимогами IRS.

Плянуємо провести ремонт ще одного поверху, який розпочнемо коли Український Музей закінчить своє перенесення. Деякий час потребуватимемо Вашої фінансової підтримки. Просимо ще якийсь час фінансово підтримувати наші потреби.

Ви вже одержали обіжники від заступниці голови для справ організаційних, референток стипендій та суспільної опіки, просимо ознайомити членство з цими матеріалами та почати діяти згідно із напрямними.

Перебуваючи в Києві на нарадах СФУЖО у 2005 р., про що я вже писала, однак мало згадала, що я зверталася до жіночих організацій в Україні, аби вони вимагали від уряду України протидії торгівлі жінками. Наприкінці грудня 2005 р. я дістала відповідь від міністра сім'ї і молоді, з якою хочу ознайомити наше членство (лист скорочено).

Подаю до відома, що 115-річна Міжнародна Конвенція Генеральної Федерації Жіночих Клубів відбудеться в Денвері, Колорадо, від 3 до 13 червня 2006 в Marriott Tech Center.

На перебудову канцелярії ще склали: 89-й Відділ СУА – 300 дол, 12-й Відділ СУА – 200 дол. і наша вельмишанована членка – постійний великодушний жертводавець, яка побажала залишитися під знаком Н.Н.

Щиро дякуємо!

Також хочу перепросити за помилку у моїй статті в листопадovому числі журналу "Наше Життя" щодо дати Великого Голоду, де написано 1933-34 року, в цих роках СУА почав свою допомогу голодуючим в Україні і тут опущено пояснення до цієї дати, бо вістка дійшла до Америки у листопаді 1933 р. Роки Великого Голоду 1932-33. Ми є люди і робимо помилки, ще раз перепрошую.

**МІНІСТЕРСТВО УКРАЇНИ
У СПРАВАХ СІМ'Ї, МОЛОДІ ТА СПОРТУ
Мінсін'ямолодьспорт України**

вул. Еспланадна, 42, м. Київ, 01019, телетайп "Теніс" 131866,
факс: (044)289-12-94, тел. 289-03-66, 289-12-64, E-mail: correspond@mms.gov.ua

06.12.2005 № 43/8429

на № _____

**Голові Союзу Українок Америки
п. Ірині Куровицькій**

Вельмишановна пані Ірино!

Дозвольте висловити Вам щиру вдячність за увагу до проблем жіноцтва та питань поліпшення становища українських жінок.

Міністерство України у справах сім'ї, молоді та спорту розглянуло звернення членів Союзу Українок Америки до Уряду України щодо протидії торгівлі людьми і повідомляє наступне.

Дійсно, внаслідок важкої економічної ситуації в Україні, значного дефіциту робочих місць на ринку праці продовжується виїзд громадян з України до країн далекого зарубіжжя та Російської Федерації з метою працевлаштування.

На сьогодні кримінальна відповідальність за торгівлю людьми передбачена статтею № 149 Кримінального кодексу України, що була суттєво доопрацьована та максимально наближена до положень Конвенції ООН проти транснаціональної організованої злочинності.

Координувати роботу всіх центральних та місцевих органів виконавчої влади по запобіганню та протидії торгівлі людьми Урядом доручено Міністерству України у справах сім'ї, молоді та спорту.

Важливим напрямом боротьби з торгівлею людьми є посилення державного контролю за діяльністю посередницьких фірм, які мають ліцензію на працевлаштування українських громадян за кордоном. Такий контроль здійснює Міністерство праці та соціальної політики.

З метою попередження торгівлі людьми та надання необхідних консультацій особам, які мають намір з різних причин виїхати за межі України, запроваджено загальнонаціональну безплатну телефонну „гарячу лінію”, що створена за підтримки ОБСЄ і на якій працюють консультанти Міжнародного правозахисного центру „Ла Страда – Україна”, а також створено окремі „гарячі лінії” у м. Києві та шести областях України, роботу яких забезпечують регіональні неурядові громадські організації. Державні телерадіокомпанії та державні друковані періодичні видання започаткували відповідні рубрики й тематичні сторінки з метою підвищення рівня інформованості населення щодо запобігання торгівлі людьми, а також про потенційний ризик експлуатації, насильства та зловживань стосовно нелегальних мігрантів: „Східний кордон – останній рубіж”, „Хто сприяє незаконній міграції?”, „Я знаю”, „Хто я?”.

У пресі з'явилися спеціальні рубрики „Нелегальній міграції – надійний заслін”, „Жінка потребує захисту”, „Гаряча лінія”, „Ні” – торгівлі живим товаром”, „Біле рабство”, „XXI століття: особливості сучасної работорівлі”, „Живий товар”, „Жінки та діти на продаж”, „Запобігання торгівлі людьми” тощо.

Ми знаємо, що громадянські організації здійснюють велику роботу з протидії торгівлі людьми. Ми високо цінуємо діяльність Агентства США з міжнародного розвитку; Представництва Міжнародної організації з міграції в Україні; Міжнародної організації праці; Міжнародного правозахисного центру „Ла Страда – Україна”; Жіночого консорціуму України; Союзу Українок, Міжнародної організації „Жіноча громада” та інших неурядових організацій, що працюють за цими напрямками.

Міністерство розпочало роботу над створенням Національного бюро протидії торгівлі людьми, модель якого увібрала б у себе весь кращий досвід, напрацьований в інших країнах, і забезпечила міжнародний взаємозв'язок і співпрацю. Користаючись з нагоди, дозвольте висловити побажання Вам, шановна пані Ірино, і у Вашій особі – найактивнішому жіноцтву української діаспори Америки, нового натхнення і нових звершень на шляху консолідації жіночого руху, який, певні, буде й надалі міцніти, набирати ваги й авторитету і на міжнародному рівні, і в українському суспільстві як патріотична, конструктивна і дієва сила.

З повагою та сподіваннями на подальшу співпрацю

Заступник Міністра Т. В. Кондратюк.

Головна Управа Союзу Українок Америки.

Перший ряд, ліворуч: Ірена Стецьків, Маріянна Заяць, Марта Данилюк, Оксана Фаріон, Ірина Куровицька, Оксана Ксенос, Софія Геврик, Ірена Чабан, Рома Шуган, Лідія Баб'юк.

Другий ряд, ліворуч: Іванна Шкарупа, Діонізія Брочинська, Христина Хомин-Іжак, Ольга Тритяк, Христина Швед, Дарія Дроздовська, Марія Полянська, Уляна Кобзар, Надія Савчук, Лідія Закревська.

Третій ряд, ліворуч: Віра Кушнір, Лідія Казевич, Рената Заяць, Катерина Немира, Любомира Калін, Катерина Воловодюк, Марта Стасюк, Уляна Глинська.

ЗВІДОМЛЕННЯ ІЗ ЗАСІДАННЯ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ СУА

Здається не так давно в місті Олбані, столиці штату Нью-Йорку, відбулася XXVII Конвенція Союзу Українок Америки, якою святково відзначено 80-ліття організації, а вже минуло кілька місяців достатніх для того, щоб зважити її значення, обговорити намічені цілі і проекти. Тому-то й засідання Головної Управи СУА 11-13 листопада 2005 р. було особливим.

У п'ятницю, 10 листопада, напередодні засідання Головної Управи, відбулася організаційна сесія для голів Окружних Управ, яку провела Марта Данилюк, заступниця голови для справ організаційних. Голови округ одержали напрямні праці організаційної ділянки у відділах і округах, спеціально з питання приєднання нових членок.

У цей же день членки ГУ мали приємність оглянути новий будинок Українського Музею в Нью-Йорку, вислухати пояснення голови УМ Ольги Гнатейко і директора Марії Шуст про плани виставок і нові проекти. Раділи, що саме Союз Українок Америки заснував цей Музей своєю колекцією народного мистецтва і передав громаді. Заїнкорпоровано Український Музей як окрему інституцію з великою підтримкою відділів, округ і членства СУА.

Увечері голова СУА Ірина Куровицька та її чоловік Ярослав, уже традиційно, гостили членок Головної Управи у своєму домі.

Першого дня нарад голова СУА Ірина Куровицька відкрила засідання, привітала присутніх, попросила до молитви, яку прочитала протоколярна секретарка Лідія Баб'юк, а присутні заспівали гімн СУА, слова якого підбадьорюють до спільної праці. Затвердили порядок нарад і після того, як перша заступниця голови СУА Оксана Фаріон прочитала правильник, приступили до пологдження справ, що були на порядку денному.

Голова СУА подякувала всім, хто причинився для успішного проведення нашої Ювілейної Конвенції, а спеціально Конвенційному комітетові, який очолювала Маріянна Заєць, і голові Видавничої комісії Конвенційної книжки Марті Данилюк.

У своєму слові І. Куровицька заявила, що цього разу вже не плянувала кандидувати на пост голови СУА, але погодилася тільки тому, щоби провести ремонт двох поверхів, які належать до СУА у спільному будинку з УККА, та перенести канцелярію СУА й закупити відповідне устаткування. Вона вважає, що все член-

ство буде жертвувати на цю ціль, аби ми мали гарне приміщення. Ми завжди жертвовно відгукуємося на всі заклики людей, що потерпають від нестатків, – це дуже похвально, але тепер наша організація потребує нас!

Голова подякувала д-р Оксані Ксенос за те, що вона вписала нашу організацію на листу “Combine Federal Campaign”, і федеральні працівники можуть скласти пожертви на СУА під числом 2669.

Конвенційна книжка XXVII Конвенції СУА вийшла вчасно. Комісію очолила Марта Данилюк. Завдяки інтенсивній праці Комісії книжка виконала своє завдання, у звітах віддзеркалено трирічну працю СУА і відзначено 60-ліття журналу “Наше Життя”, окрім того, книжка принесла понад 10,000 дол. прибутку. Голова Комісії Марта Данилюк і скарбничка Комісії Оксана Фаріон передали цей прибуток голові СУА Ірині Куровицькій на працю СУА. У відповідь голова СУА нагородила обох пань грамотами вдячності.

Оплесками і з признанням схвалено звіт голови Конвенційного Комітету XVII Конвенції СУА Маріянни Заяць. ”Коли ми брали на себе обов’язок господинь, – сказала вона, – було багато страху і проблем. Округа невелика, відділи розташовані далеко один від одного, але праця з організації Конвенції зблизила наших членок”. Подякувала всім учасникам і виконавцям програм, голові СУА та Марійці Томоруг за поради й допомогу, голові Округи Філядельфії Христі Хомин-Іжак, за zorganizування автобуса, який привіз союзанок і гостей на Конвенцію. Маріянна Заяць передала прибуток з праці Конвенційного Комітету в сумі 23,000 дол. голові СУА Ірині Куровицькій на потреби СУА.

Голова СУА вручила грамоти вдячності Маріянні Заяць, голові Конвенційного комітету і членам комітету. За голову Контрольної комісії СУА д-ра Іванну Ратич, Яка була відсутньою, звітувала членка комісії Лідія Закревська. Контрольна комісія висловила признання Конвенційному комітетові та Видавничій комісії за вірцеве провадження фінансових книг та чудові результати.

Фінансова секретарка Рома Шуган ознайомила присутніх з пропонуваним бюджетом СУА і журналу “Наше Життя”, який схвалено одностайно.

“Журнал “Наше Життя” створений для жінок і про жінок, він усебічно висвітлює життя

українки в діяспорі і Україні”, – сказала головний редактор журналу Ірена Чабан. Вона пообіцяла запровадити нові рубрики, поновити сторінку харчування.

Після полуденку члени Екзекутиви СУА подали свої пляни праці. Перша заступниця голови Оксана Фаріон зобов’язалася упорядкувати списки передплатників журналу, ліквідувати заборгованість, перевірити адреси. Вписуватиме оплати за журнал на своєму комп’ютері до часу перенесення адміністрації до канцелярії СУА в Нью-Йорку. Для заощадження часу і коштів пересилатиме електронною поштою наліпки адрес до друкарні для надсилання журналу.

Заступниця голови для справ організаційних Марта Данилюк вислала обіжник щодо праці в організаційній ділянці у відділах і округах. Повідомила, що запросила до організаційної комісії Віру Кушнір і Роксолянну Яримович. Плянує оформити брошури СУА, одну для приєднання членства, другу – про акції СУА від часу його заснування.

Роксоляна Яримович зобов’язалася підтримувати контакт з вільними членками.

Заступниця голови для справ культури Софія Геврик повідомила, що вже працює, щоб у наступному році провести літературний конкурс Фонду ім. Лесі і Петра Ковалевих. Повідомила, що д-р Ляриса Онишкевич погодилася очолити журі конкурсу.

Заступниця голови для справ зв’язків Маріянна Заяць опрацює інструкції, які допоможуть відділам і округам репрезентувати СУА серед американців у своїх околицях.

Протоколярна секретарка Лідія Баб’юк заявила, що намагається писати протоколи, як історичні документи, з яких колись зможуть почерпнути інформацію про працю СУА.

Рома Шуган, фінансова секретарка СУА, з’ясувала стан оплат відділів до організації та нагадала головам округ, що їх обов’язком є подбати, аби відділи точно сплачували фінансові зобов’язання до СУА.

Рената Заяць, скарбник СУА, провадитиме фінансові вписування в комп’ютерну систему, виготовлятиме звіти та платні.

Катерина Немира, член Екзекутиви для справ преси, ознайомила присутніх з обіжником для допомоги пресовим референткам відділів і округ.

Ірена Стецьків і Віра Кушнір, вільні членки Екзекутиви СУА, розповіли про свої пляни.

Віра Кушнір буде працювати над проєктами організаційної комісії, а Ірена Стецьків повідомила, що опрацьовує льотерію на картину Кричевської-Росандич, прибуток з якої призначений на фонд Суспільної опіки, згідно з бажанням мисткині.

Представили свої пляни також референтки Головної Управи СУА.

Дарія Дроздовська, референтка Суспільної опіки, зазначила, що, переймаючи цю важливу ділянку праці, хоче налагодити тісніші контакти з Союзом Українок України та закликати членок СУА звернути більшу увагу на своїх членок, які потребують допомоги в зв'язку з віком та недугами.

Новообрана виховна референтка Христя Швед подала пляни праці в справах виховання дітей дошкільного віку у „Світличках”.

Голови Округ пообіцяли розглянути можливість організування нових „Світличок” у своїх округах.

Уляна Кобзар, новообрана мистецько-музейна референтка, крім дальшої підтримки Українського Музею в Нью-Йорку, заохочувала відділи продовжувати виставки народного мистецтва для американських відвідувачів у своїх околицях – це найліпша рекляма для нас, а також запрошувати знавців для проведення мистецьких курсів в округах.

Марія Полянська, референтка стипендій, запропонувала оголосити 2007 рік роком Стипендійної акції СУА з нагоди її 40-ліття. Округи та відділи можуть урочисто відзначити цей ювілей вшануванням меценатів та добродіїв.

Ольга Тритяк, архіварна референтка СУА, підкреслила важливість упорядкування архіву відділів, округ і ГУ. Архів висвітлює багатогранну працю членок нашої організації. Згідно з постановою XXV Конвенції упорядкований архів пересилаємо до Центру Досліджень Історії Іміграції при Університеті Міннесоти в Міннеаполісі для збереження його наступним поколінням.

Новообрана референтка здоров'я і довкілля Марія Гавриляк в той час була в Україні, але прислала плян праці і представила теми для опрацювання – шкідливий вплив хемії на здоров'я і вибір дитячого харчування. Ці теми актуальні у повсякденному житті.

Голови Округних Управ подали пляни проведення резолюцій XXVII Конвенції СУА в терені та поділилися деякими успіхами у своїх округах.

Голова Округи Дітройту Лідія Казевич повідомила, що Округа урочисто відзначила 80-ліття СУА, 70-ліття Округи Дітройту та 60-ліття журналу „Наше Життя”.

Голова Округи Філядельфії Христя Іжак-Хомин вказала на важливість використання гасла Конвенції „Здобутки літ минулих внесемо в майбуття”.

Голова Округи Нью-Йорку Надія Савчук повідомила, що членство присвячує велику увагу Українському Музеєві в Нью-Йорку.

Голова Округи Північного Нью-Йорку Марта Стасюк розповіла про розвиток контактів з американськими жіночими організаціями.

Голова Округи Нью Джерзі Катерина Воловодюк ствердила, що для приєднання членства потрібно насамперед з'ясувати мету і програми СУА.

Голова Округи Огайо Іванна Шкарупа повідомила, що незважаючи на деякі проблеми членства щодо праці, відбулося кілька цікавих імпрез для громадянства.

Голова Округи Чикаго Любомира Калін поділилася радісною подією, що уряд штату Ілліной наділив сюзянок грамотою за їх віддану працю.

Голова Округи Нової Англії Діонізія Брочинська ствердила, що відділи відіграють вагомую роль у їх громад.

Голова Округи Центрального Нью-Йорку Маріянна Заяць відзвітувала, що проведення Конвенції об'єднало членство і заохотило активно включитися до праці СУА.

Зв'язкова віддалених відділів Уляна Глинська подала свій унікальний спосіб діяння з відділами, які розкинені в різних штатах США, – електронною поштою, телефонічно і кореспонденційно. Вона підкреслила, що всі ті відділи є важливим чинником своїх громад.

Ганя Криль, вільна членка і ведуча павутинної сторінки СУА, представила в який спосіб можна використати павутинну сітку для розвитку організації та її програм. На жаль, членство СУА на цю пору, не є добре ознайомлене з цією метою і не повною мірою використовує її. Бажано було б провести кілька лекцій на ту тему.

У різному були порушені проблеми та потреби організації щодо референтур, над якими Екзекутива СУА мусить застановитися, розглянути та результати подати до відома членству.

У неділю 13 листопада після засідання відбулося святкове посвячення нового приміщення

канцелярії СУА, про яке частково повідомлено в грудневому числі журналу “Наше Життя”.

Святкову гостину в елегантному осінньому стилі і добірним буфетом підготували молоді

членки Екзекутиви СУА Рената Заяць і Віра Кушнір, яким належить за це сердечна подяка та признання.

Н. Н.

ЮВІЛЕЙНЕ СВЯТКУВАННЯ 65-ГО ВІДДІЛУ СУА

Анна Максимович

Українська жінко, ти, що розумієш
сирітський голос, удовину втому
і що теплом серця вояцькі гріла,
як доля кидала їх в невідоме,
тому, що ти сприймаєш у тривозі
українських політв'язнів крик розпуки,
які віддалились в тюрмах волі Божій, –
до праці нам потрібні твої руки.

На цій землі великої свободи,
допоможи нам вдержати у славі
всю спадщину українського народу –
за тих, що впали у боях кривавих.

Стали характер, вказуй поколінням,
що виростають зрілі громадянки,
які свідомістю, і працею й умінням
нестимуть гордо прапор Союзянки.

Чей завжди в боротьбі бувають жертви;
Та ти рішуча і незламна, жінко,
і діл твоїх нікому не затерти
в п'ятдесятліття праці, україно!

Порадь же нам як злагодити спори,
а ми послухаємо всі поради,
щоб зазіхань зректися і роздорів,
оздоровити почини громади.

До тебе простягаємо рамена,
свідома жінко у вільному світі:
Включися в нашу працю, не даремні
досягнення СУА – вони неначе світло!

Організація жінок за морем
у боротьбі за самобуття наше
напевно зрілістю усе поборе,
не випивши до дна покори чашу.

Союз Українок зросте в майбутнє,
з'єднавши нас від Заходу до Сходу
під прапором одним на шлях могутній –
на шлях національної свободи.

Погідний осінній день 9 жовтня 2005 року у Нью-Брансвіку згуртував членок 65-го Відділу Союзу Українок Америки і гостей у дружню родину, яка велично й елегантно відзначала 50-ліття заснування Відділу.

Шляхетна мета – спільна праця для поліпшення долі співвітчизників, допомоги в здобутті освіти молоді, збереження окремішності й доброго імени свого краю – освятила й освітила дорогу, яку правдиво і самовіддано з честю пройшли сьогоднішні ювілятки.

Відомі громадські діячі, Почесні голови округ і відділів на чолі з Почесною головою СУА Анною Кравчук, голова Управи Українського Музею в Нью-Йорку Ольга Гнатейко, заступниця голови СУА Оксана Фаріон, голови округ і відділів, священики о. Андрій Рабій з Вашингтона і о. Роман Пітула, керівники громадських організацій та науковці засвідчили пошану і вдячність союзянкам 65-го Відділу.

Мистецьки прикрашена зала, безліч вазонків і китиць свіжих квітів, гостинні обличчя господинь бенкету, букетики, причеплені до одягу гостей, – усе це створювало своєрідну атмосферу, яка нагадувала урочисті уродини одного із членів сім'ї, чим, зрештою, і було вшанування півстолітньої праці українських жінок, які 50 років тому запрагнули продовжити традиції рідного краю і створити жіночу спільноту на чужині.

Голова Відділу Наталка Головінська привітала гостей і запросила імпрезову референтку Ольгу Городецьку вести програму. Перед обідом о. Роман Пітула, поблагословив зібрання, сказавши, що кожний ювілей має свою мету – погляд у майбутнє, а добрі діяння зарахуються Всевишнім.

За традицією дружньо заспівали гімн СУА і многая літа його членству.

Хвилиною мовчання вшанували пам'ять членок Відділу, які відійшли у вічність. Згадали Ганну Дмитерко-Ратич, яка, до речі, оплачувала незаможним дітям побут на пластових таборах. Відділ пишається своїми членками з родини Ратичів, і на цьому святі малесенька правнучка Ганни Дмитерко-Ратич Юліянка Черник деклямувала „Мово рідна, слово рідне...”.

Після обіду розпочалося уміло й витончено підготовлене святкове дійство, у якому привітання гостей і вшанування заслужених членок перепліталися з пое-

Управа і членки 65-го Відділу СУА у Нью-Брансвіку, Н. Дж.

зією, піснями, гуморесками, нагородами та добрими побажаннями.

„У Відділі є три покоління жінок, а сліди їхньої праці залишаються у підвалинах організації”, – сказала заступниця голови СУА Оксана Фаріон, вітаючи ювілярів від імени Екзекутиви і голови СУА та вручаючи Грамоту призначення Головної Управи.

Уважно прислухалися гості до історії Відділу, прочитаної Марією Слободян, яка починаючи від засновницьких зборів, була членкою Відділу. При цьому зворушливо вітали членок-фундаторок Відділу Ольгу Яцишин і саму Марію Слободян, до якої й онуки прибігли з китицею квітів.

Почесна голова СУА Анна Кравчук коротко характеризує безкорисливу і витривалу працю союзнок, вітає усіх з радісним ювілеєм.

Втішною і незабутньою хвилиною були несподівані дарунки, які від імени Відділу роздавала його скарбник д-р Іванна Ратич. Заступниця голови СУА О. Фаріон дякувала за 500 дол. для переобладнання домівки СУА, редактор журналу за 500 дол. для збереження „Нашого Життя”, голова Управи У. М. Ольга Гнатейко за 500 дол. для прослави народної скарбниці – Українського Музею в Нью-Йорку.

Анна Максимович прочитала вірш присвячений ювілесві, вірш, який чітко визначає прагнення і мотиви створення організації, діяльність якої не можна перебільшити.

Ведуча проголосила час нагород.

Грамотами заслуги і подяки вшанувала працю Відділу голова Округи Нью-Джерзі Катерина Воловодюк. Під бурхливі оплески залі

грамоту отримала заслужена голова Відділу Наталка Головінська, яка вже 27 років незмінно очолює і провадить, повчає і радіє з успіхів своїх членок. Можна подивуватися, як така тендітна жінка знаходила стільки запалу і енергії для подвижницької добровільної праці.

Грамотами за працю для добра Української спільноти в діаспорі і Україні нагороджені довголітні членки Відділу Ольга Городецька, скарбник Відділу д-р Іванна Ратич, до речі – довголітня голова Контрольної комісії Головної Управи СУА і колишня голова Відділу Катерина Кузів.

Референтка стипендій Головної Управи Марія Полянська нагородила Відділ грамотою призначення за підтримання Стипендійної акції СУА.

Мрр. Марія Цісик прочитала письмові привітання.

Разом з подякою вагомі слова сказав голова 33-го Відділу ООЧСУ Григорій Добуш: „Ви зуміли поєднати всіх жінок, усі хвилі і справи”.

Д-р Володимир Стойко вітав ювілярок від УВУ словами: „Велика частина громадської праці велася жіноцтвом, які часто ініціювали різні почини й активно працювали для їх здійснення”. На завершення він сказав, що СУА – це організація, яка має і надалі зберігати національну свідомість на чужині, вносити єдність в українську спільноту, а здобутки передавати онукам і правнукам на нашому материкі й Україні.

Захоплено слухала заля співооче тріо з України (Б. Гнатик, В. Мельник, М. Штурмай), яке під керівництвом диригента Мирослави Гнатик на професійному рівні виконало українські пісні, а китицю квітів і похвали дістали для всіх, бо „з України всі жінки так гарно співають”.

Дай Боже, щоб і в Америці наші мисткині могли займатись своєю справою!

У Відділі талановиті непересічні жінки: художниця Ярослава Стойко і Дора Борст з допомогою Олі Городецької виготовили цікаві колажі, присвячені діяльності Відділу.

Особлива подяка звучала також для членок Ювілейного комітету: мгр-у Марії Цісик і виконавиці запрошення і програмок Вірі Бацвин-Головінській.

На закінчення ведуча нагадала про нагальну потребу створювати молодечі відділи, щоб передати традиції організації у майбуття.

Свято наближалося до кінця, а пожвавлення в залі, щасливі обличчя ювілярок, обійми й привітання знайомих і друзів, які несподівано зустрілися, свідчили, що членки Союзу Українок Америки вміють працювати, уміють забавлятися, уміють визначати пріоритети в житті.

Вони заслужили велику шану української громади, як сказано в поезії А. Максимович:

...ти рішуча і незламна, жінко,
і діл твоїх нікому не затерти
в п'ятдесятліття праці, україно!

І. Чабан.

ХАЙ ДАРУЮТЬ СИЛУ НАМ ПІСНІ...

Про авторські пісенні вечори Оксани Лиховид

Коли душа співає, народжуючи все нові віршовані рядки й пісенні мелодії, – це щасливий Божий дар, який робить буденне життя змістовнішим і радіснішим. І хочеться цією радістю творчих відкриттів поділитися з людьми, які живуть і працюють поряд, з близькими друзями, земляками. Ось так – рядок до рядка, мелодія до мелодії – народжувався пісенний альбом Оксани Лиховид – композитора, музиколога, поетеси, журналістки, громадської діячки, члена Національної Спілки композиторів України, організатора і першої голови 127-го Відділу СУА. Ці пісні потрібні людям, знаходять відголос у наших серцях, дарують нам силу і віру в майбутнє.

Презентація нового пісенного компакт-диску Оксани Лиховид під символічною назвою "Гілочка калини" відбулася 8 жовтня 2005 р. у Нью-Йорку (заля Українського Національного Фронту) і 23 жовтня – у Філядельфії (Український культурно-освітній Центр). Організували і провели ці пісенні авторські вечори союзнянки 127-го Відділу СУА (голова Світлана Махно) та учасники вокального ансамблю „Українська родина” (яким керує вже вісім років О. Лиховид). Цікавий змістовий акцент мала обкладинка компакт-диску – гілочка калини на вишитому рушнику на тлі двох світів – Нью-Йорку і Карпат, що з'єдналися у творчості шановної авторки.

На презентацію прибули численні друзі, знайомі, шанувальники пісенного мистецтва, представники церковних парафій, українських громадських організацій Нью-Йорку. У залі були гостинно накриті столи і зустріч відбувалася у

теплій, майже родинній атмосфері.

На творчому вечорі від Генерального Консульства України в Нью-Йорку виголосила привітання віце-консул Наталя Костенко. Вітали Оксану Лиховид і головний редактор газети „Національна Трибуна”, член Національної Спілки письменників України Любов Дмитришин-Часто, голова Окружної Управи СУА Нью-Йорку Надія Савчук, представниця СФУЖО до ООН Надія Шмігель, Почесний голова Об'єднаного комітету УККА в Нью-Йорку Мирослав Шмігель, відомий журналіст з газети „Міст” Валентин Лабунський, мисткиня Ярослава Геруляк, член Національної Спілки художників України Василь Барабаш, родини Оросів і Павлишинів, союзнянки 127-го Відділу і учасники ансамблю „Українська родина”.

А отець Маріо Дацишин, ЧСВВ, виголосив на адресу Оксани Лиховид такі вітальні слова: „Від отців і парафіян церкви св. Юра, яка в цьому році відзначає 100-літній ювілей, щиро вітаємо Вас з святом – це день, коли Ви презентуєте Ваш творчий доробок на американській землі. Ми знаємо і пишаємось тим, що пісня про Пресвяту Богородицю, автором якої Ви є, облетіла всю Україну”.

Ведуча також оголосила всім присутнім ювілейне вітання Оксані Лиховид від правління Національної Спілки композиторів України з Києва від імені таких музичних корифеїв, як Євген Станкович, Мирослав Скорик, Леся Дичко, Марія Загайкевич, Левко Колодуб і Михайло Степаненко.

Творчий вечір Оксани Лиховид в Українському культурно-освітньому Центрі Філадельфії.

Оксана Лиховид познайомила присутніх з творчою групою, завдяки якій народився диск. Це – співачка, членка 127-го Відділу СУА Вероніка Канівська (записала 9 пісень), юна солістка Христина Махно (5 пісень), Сергій Душенковський – аранжувальник, звукорежисер, композитор і творчий директор студії звукозапису „Сузір'я”, Степан Слущкий (художнє оформлення та комп'ютерний дизайн диску, обкладинок, афіш і запрошень).

Організованому Оксаною Лиховид аматорському ансамблю „Українська родина” незабаром виповнюється 9 років. Щороку ансамбль, який складається переважно з союзниць 127-го Відділу СУА, виступає перед громадою з патріотичними програмами до Свята Незалежності України. У репертуарі – козацькі, стрілецькі, історичні, ліричні, жартівливі народні пісні. Були підготовлені також театралізовані Різдвяні вистави „Святвечір”, „Маланка”, „Коза”, а до Великодніх Свят – фольклорна вистава „Весняні гаївки”. Ансамбль багато років поспіль бере активну участь у програмах до Дня союзниць, Свята Героїнь, „Засвічення ялинки”, які проводить Округна Управа СУА в Нью-Йорку.

Оксана Лиховид була делегаткою попередньої Конвенції СУА (2002 р.), а 2004 р. – делегаткою 19-го Конгресу Українців Америки у Філадельфії. Вона також стала ініціатором організації в Нью-Йорку Центру для новоприбулих „Українська світлиця”.

Надзвичайно цікава біографія Оксани Лиховид, з якою ознайомила присутніх ведуча вечора Наталя Турчак. Насичений яскравими подіями життєвий шлях з досягненням вершин і подоланням перешкод... А головною рушійною і рятівною силою, яка допомагала знайти себе у цьому складному світі, були поезія і пісня. Пісня, як відголос реального життя, у ритмах мелодії і поетичного слова. Прочитую лише короткий фрагмент однієї з пісень, які прозвучали в концерті:

*Гілочка калини – символ України,
Гілочка калини у моїх руках...
Доля журавлина, доля журавлина
Всіх нас рознесла вітрами по світах.*

А як перекликаються з почуттями кожного з нас рядки вірша Оксани Лиховид „Молитва до Музики”:

*О Музико ! В далекій чужині
Ти нам несеш розраду і надію,
Душа в твоїх обіймах молодіє,
І розцвітають проліски ясні,
І в небесах весняний вітер віс ...
Дзвенять пісні в далекій чужині,
Які співала матінка мені.*

Пісня Оксани Лиховид „Срібна Земля” про чудовий Карпатський край стала не лише популярною в Україні (її співає народний артист Іван Попович), а й увійшла до музичного підручника для шкіл, де опублікована у розділі „Пісні про рідний край”. Хіба можуть залишити

байдужим нашого брата-емігранта такі рядки з цієї пісні:

*Коли відлітають у вирій зі співом сумним журавлі, –
Ім жаль покидати зелені Карпати, завітчані плаї.
Та знов зеленіють смереки, і весни летять на крилі,
Вертайтесь додому, журавки й лелеки,
до Срібної землі!*

А якими дружніми оплесками супроводжував зал юну співачку Христину Махно, коли вона зверталась своїм щирим дитячим серцем до коханого рідного краю в пісні „Я люблю вас, Карпати мої!“:

*Буду шанувати мову солов'їну,
І радіти друзям, і співать пісень.
Добрий день, Америку й рідна Україно!
Хай вам Бог дарує віру в добрий день!*

Програма концерту була надзвичайно щедрою – крім 15 пісень Оксани Лиховид, що увійшли до диску (співали Вероніка Канінська, Христина Махно і Сергій Душенковський) і Світлани Махно (деклямація віршів авторки), виступило також новостворене вокальне тріо „Троянда” у такому складі – Лариса Гулович, Галя Мельник і Люба Ткачук (усі – союзнянки 127-го відділу). Крім пісень зі свого репертуару, тріо запропонувало для слухачів несподіванку – жартівливе привітання для творчої керівниці:

*“У Оксани є характер, наче атомний реактор, –
Де вона у епіцентрі – там навколо землетрус”.*

Веселий сміх публіки викликали і дотепні „Бродвейські коломийки” (вірші О. Лиховид, музика народна, творчість колективна), коли учасниці тріо „Троянда” вийшли на сцену переодягнені в українських заробітчан.

Наприкінці програми Оксану Лиховид сердечно вітали союзнянки 127-го відділу і учасники ансамблю „Українська родина”, які також були „авторами” гарного прийняття і доклали багато зусиль, часу і хисту, щоб свято було справді урочистим і по-родинному теплим.

Відверто зізнаюсь, що я щиро радію з успіхів моєї землячки і пишаюсь дружбою з такою цікавою і непересічною людиною, в душі якої палає молодий вогонь творчості, а вона так щедро ділиться цим теплом з усіма нами.

Через два тижні презентація пісенного диску Оксани Лиховид відбулись в Українському культурно-освітньому центрі міста Філядельфія. На відміну від нью-йоркських дощів, місто братньої любові зустріло концертну групу

соняшними барвами золотої осені.

Привітно і гостинно вітала гостей з Нью-Йорку директор Центру Оріся Гевка.

На пісенний вечір Оксани Лиховид завітали чимало шанувальників пісенного мистецтва. Серед шановних гостей – представниця СФУЖО Наталя Даниленко, голова Філядельфійської Окружної Управи СУА Христина Хомин-Іжак та її заступниця Христина Швед, відома в США і в Україні поетеса Марта Тарнавська, znana мисткиня і громадська діячка Дана Лунь, союзнянки 128-го Відділу СУА, священник православної української церкви Святої Покрови о. Михайло Цюман, співаки камерного хору „Акколада” на чолі з диригентом Богданом Генгалом, представники громадських організацій, кореспонденти місцевої преси.

Приємну музичну несподіванку підготував відомий у Філядельфії хор „Акколада”. Невеликий чисельно, але дуже злагоджений колектив чудово заспівав дві обробки українських народних пісень, і, як музичний дарунок, виконав хоровий акапельний твір-кант Оксани Лиховид на вірш закарпатського поета-просвітителя ХІХ сторіччя Олександра Духновича „Добре тому, добре”. Від імені всього хорового колективу диригент Б. Генгало сердечно привітав авторку і разом з квітами вручив особливий дарунок – помаранчевий светер з логом „Акколади”. Хор вшанував авторку пісень співом „Многая літа”, до якого приєдналися усі присутні. Чудову китицю квітів було вручено господині вечора від Окружної Управи СУА Філядельфії. А потім ще була товариська перекуса, яку приготували перед концертом невтомні союзнянки 127-го Відділу.

Коли публіка розійшлася, усі переконалися, що любов до пісні не має меж, – бо співаки „Акколади” і співаки „Української родини” в залі Центру об'єднали свої голоси в імпровізованому „зведеному хорі”, заспівуючи все нових і нових пісень. Отож в якому куточку землі не зберуться українці, вони об'єднують серця піснюю. Так само, як про це промовляють останні рядки з пісні Оксани Лиховид „Гілочка калини”:

*Не журися, друже, не журися, світе,
Дай нам, Боже, вистоять на чужині,
Хай у чистім небі ясне сонце світить
І дарують силу нам пісні.*

Лідія Баб'юк.

ПЕРЕСТУПИЛИ МЕЖУ ВІЧНОСТІ

МАРІЯ РОБАК

ЮЛІЯ ВИСОЦЬКА-ДИТИНЯК

Сумно дзвонили дзвони в церкві св. Івана Хрестителя в Ньюарку. 30 березня 2004 р. відійшла у вічність св. п. Марія Робак.

Марія Робак з роду Махобеїв з Тернопільщини. Закінчила гімназію в Тернополі та стала учителювати. 1944 р. разом з чоловіком Богданом подалися на Захід. Приїхавши до Америки 1950 р., поселилися в Ірвінгтоні. Бог поблагословив подружжя двома дітьми Ростиславом і Роксоляною, а згодом втішалися і допомагали виховувати трьох онуків – Лілю, Марічку і Богдана.

Від 1952 р. Марія викладала українську мову в цілоденній українській католицькій школі при церкві св. Івана Хрестителя в Ньюарку. Уроджений педагог, вихователь за покликанням, прищеплювала у молодих душах любов до рідного слова й України. Численні Шевченківські свята, академії і концерти, які вона організувала, завжди були на високому рівні. Марія вчителювала понад 50 років.

Для 28-го Відділу СУА була довголітньою культурно-освітньою референткою: готувала цікаві реферати на наші імпрези і ширші сходини, робила звіти до конвенційних книжок. Разом з чоловіком Богданом щедро жертвувала на громадські, церковні, а особливо наукові інституції.

Величаві похоронні відправи відбулися у церкві св. Івана Хрестителя, де прощалися з Марією священники, учителі, батьки школярів, колишні учні та її діти.

Від членок 28-го Відділу СУА прощальне слово виголосила Таїса Богданська.

Дивно, що із закриттям школи св. Івана Хрестителя (через брак учнів), перестало битися

з волі Всевишнього 10 жовтня 2005 р. на 82-му році життя відійшла у вічність бл. п. Юлія Дитиняк (з дому Висоцька).

Похоронні відправи відбулися у середу 12 жовтня в Українській Католицькій Церкві св. Марії в Картереті, а відтак на цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Баунд Брук, Н. Дж.

Юлія Дитиняк народилася в Котові, Галичині, 1942 р. виїхала до Німеччини і там доля звела її з Володимиром Дитиняком. Вони побралися і 1947 р. виїхали до Америки. Подружжя прожило 60 років разом, а останніх 57 у Картереті, Н. Дж.

Дитиняк була парафіянкою Української Католицької Церкви св. Марії в Картереті, Н. Дж., а також членкою ООЧСУ та УККА. Від 1967 р. була активною у 100-му Відділові СУА в Картереті, працюютою, повною енергії і своїм погідним характером уміла собі здобути прихильність та увагу. 100-й Відділ втратив віддану і працююту членку.

Ю. Дитиняк залишила чоловіка Володимира, дочки Ірену Рейні та Стефанію Плоцкі з чоловіком Зеноном, сина Андрія, онуків Кристину, Адріану, Катерину та Вікторію і сестру Рому в Україні. Вічна їй пам'ять!

Родина сердечно дякує всім, хто склав пожертви на Служби Божі та інші добродійні цілі.

Оксана Кузишин.

серце цієї школи – серце Марії Робак, але пам'ять про Неї буде жити завжди у серцях її учнів.

Таїса Богданська.

ДОБРОДІЙСТВО

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”

ПОЖЕРТВИ ЗА ЛИСТОПАД

Складаю **30 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” (через 89-й Відділ СУА у Кергонк-соні).

Ірена Зелик.

Меланія Кокорудз, референтка Суспільної опіки.

У пам’ять **бл. п. Анни Натини** складаємо **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” (через 83-й Відділ СУА).

Лідія і Андрій Закревські.

Складаю **10 дол.** на Пресовий Фонд журналу.

Ольга Падик.

Складаю **15 дол.** на Пресовий Фонд.

Ольга Гной.

Складаю **20 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Анна Макух.

У світлу пам’ять моєї дружини **бл. п. Марти Ярош**, яка була членкою 83-го Відділу СУА, складаю **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Євстахій Ярош.

Замість квітів на могилу **бл. п. Євгенії Федіняк**, матері наших членок Оксани Веселовської і Люби Калін (голова Округи Чикаго), складаємо **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Управа і членки 29-го Відділу СУА.

Юлія Кокорудз, референтка Суспільної опіки 29-го Відділу СУА.

К. Молодовець складає **5 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Складаємо **90 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”: **по 25 дол.** – Гудзяк, Гусяк; **по 20 дол.** – Брезден, Бодрок.

У пам’ять **бл. п. Емілії Михайловської**, довголітньої членки 43-го Відділу СУА, на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” (через 43-й Відділ СУА) склали: **по 50 дол.** – Александра і Роман Городиські, Таня і Роман Мельники, Христина і Андрій Мельники, Галина Моренко, Марія Раковська; **по 25 дол.** – Зореслава Мисько, Ірена Пастушак.

Анна Максимович.

Складаю **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Аріядна Лапичак-Бах.

У світлу пам’ять **бл. п. Мирослава Євгена Занькова**, нашого швагра і вуйка, який відійшов у вічність 31 жовтня 2005 р., складаємо **150 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” (через 49-й Відділ СУА у Боффало, Н. Й): **50 дол.** – Анна Заньків, **30 дол.** – Уляна Лоза; **по 20 дол.** – Анна і Петро Поліщуки, Оксана і Михайло Салдити; **по 10 дол.** – Ярослава і Зенон Дергаки, Василина Осташук, Анна Яцишин.

Анна Заньків.

Замість квітів на могилу **д-ра Сергія Винярського** складаємо **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Членки 12-го Відділу СУА ім. Олени Пчілки у Клівленді. Ог., Надія Дейчаківська, голова.

Висловлюю сердечну подяку Лялі Шпон за особисту прислугу і з цієї нагоди складаю **100 дол.** (через 56-й Відділ СУА) на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Христина Боднар-Шелдон.

У пам’ять **бл. п. Анни Натини**, членки 1-го Відділу СУА, Округа Нью-Джерзі складає **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Ліда Крамарчук, скарбник.

Аріядна Лапичак-Бах складає **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Управа 47-го Відділу ім. Лесі Українки в Рочестері. Н. Й.

Замість квітів на могилу дорогої приятельки **бл. п. Анни Натини** складаю **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Михайлина Баран, пресова референтка Відділу.

Спростування

У листопадовому числі 2005 р. (стор. 26, права колонка, внизу) повинно бути: Родина і присутні склали сиротам в Україні **900 дол.** (Родина склала **200 дол.**)

ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА

ПОЖЕРТВИ ЗА ЖОВТЕНЬ

ДЛЯ СИРИТ В УКРАЇНІ

У світлу пам’ять **бл. п. Зеновії Ковальської** для сирит в Україні членки 89-го Відділу СУА склали: **по 100 дол.** – д-р Крижанівський Богдан і д-р Крижанівський Юрій; **по 50 дол.** – Ленець Оксана, Самотулка Анна-Дарія, Слободян Анна, Панчук Ярослав; **по 25 дол.** – Барановська Стефанія, д-р Мороз Осип,

“НАШЕ ЖИТТЯ”, СІЧЕНЬ 2006

Равлюк Ольга, Ренер Емілія, Савчук Ольга, 95-й Відділ СУА; **по 20 дол.** – Кузів Сільвія, Хоманчук Агнес, Стапаш Феліція, Савецька Льоля, Старух Віра, Вальчук Володимир, Головата Христина, Бундяк Зоя, Кокорудз Мелянія, Протеняк Оксана, Січинський Ярослав; **по 10 дол.** – Дудинський Василь, Баран Михайлина, Турчин Зоя, Головка Розалія, Лонкевич Корналія, Вільотнік Василь, Телюк Ірина, Рубич Михайло, Тутка Ольга, Папроцька Анна, Безлер Марія, Писарів Іда; **по 5 дол.** – Швайка Петро, Лучків Романа. **Разом – 900 дол.**

Меланія Кокорудз, референтка
Суспільної опіки 89-го Відділу СУА.

У світлу пам'ять **бл. п. Марти Ярош** Ярема Бачинський для сиріт в Україні склав **50 дол.** (через 83-й Відділ СУ). **Лідія Закревська**, скарбник Відділу.

У **50-ліття** вінчання **Ірени і Володимира Левських** складаю **25 дол.** (через 106-й Відділ СУА) на допомогу сиротам в Україні. Ювілярам бажаю міцного здоров'я, Божих ласк і многих літ!

Ярослава Кукіль.

З нагоди **14-ї річниці Незалежності України** членки **12-го Відділу СУА** у Клівленді зорганізували збірку, прибуток з якої у сумі **887 дол.** призначили для сиріт в Україні.

Марійка Василина, референтка
Суспільної опіки Відділу.

Анізія Гіль, членка 43-го Відділу СУА) склала **50 дол.** (через 43-й Відділ СУА) для хворих дітей у Луганську (через Луганський Союз Українок).

У світлу пам'ять **бл. п. Катерини Коць**, членки 71-го Відділу СУА в Джерзі Ситі, Н. Дж., членки Відділу і приятелі склали **1,795 дол.** для сиротинців в Україні: **500 дол.** – Sisterhood of St. Sophia Ukrainian Catholic Church in the Colony T.X.; **200 дол.** – Neil and Luba M.Levy; **по 100 дол.** – Александра Сененко, Роман та Емілія Чопики, Kniiaz Family; **75 дол.** – Maureen Leahy, Mary Rose McLaren, Janet Lee Bogdon; **по 50 дол.** – Богдана Мельничук, Ерік і Софія Наконечні, Стефанія Крушельницька, Марія-Діяна Мозеляк; **по 25 дол.** – Ліля Дябога, Володимир і Галина Білики; **по 20 дол.** – Галина Гаврилюк, Ірена Чарнецька, Любомир Білик, Ірена Наш, Христина Кахнич, Ілля і Марія Шевчуки, Параня Шеремета, Юрій Ференцевич, Стефанія Мацях, Анастасія Сибі, Bob and Cathy Gorham.

ФОНД ЧОРНОБИЛЯ СУА

Для хворих дітей жертв Чорнобиля фармацевтична фірма Pfizer, Inc. склала **133.26 дол.**

Разом за місяць 133.26 дол.

МОЛОКЕ І БУЛОЧКА

НАЙМОЛОДШИМ ШКОЛЯРАМ УКРАЇНИ

Борис Галаган склав **100 дол.** (через 83-й Відділ СУА у Нью-Йорку.).

Лідія Закревська, скарбник Відділу.

Замість квітів на могилу приятельки **бл. п. Ярослави Гапій** складаємо **50 дол.** на сніданки дітям в Україні.
Марія і Мирон Кузьми.

Замість квітів на могилу сина моєї шкільної товаришки **бл. п. Юрія Шутера** складаю **25 дол.** Родині висловлюю щирі співчуття. **Марія Юркевич.**

З нагоди Першого Причастя нашого сина складаємо на сніданки дітям в Україні **20 дол.** (через 43-й Відділ СУА). **Наталія Фірко з чоловіком.**

Разом за місяць 195 дол.

ПОЖЕРТВИ ДЛЯ „БАБУСЬ”

З нагоди 60-ліття подружнього життя Євгена і Анізії Гілів складаємо **100 дол.** (через 43-й Відділ СУА) для осіб похилого віку в Україні.

Ніна і Володимир Бандери.
Анна Максимович, голова.

На допомогу „Бабусям” в Україні (Дарії-Пятківській, Тернопільська обл. С. Денісів) **100 дол.** склала **Олена Каштанюк** (через 11-й Відділ СУА).

Аріядна Терлецька, голова Відділу.

З нагоди уродин дорогої приятельки **Наталії Гуран** складаю **50 дол.** для „Бабусь” в Україні. Наталі бажаю щасливих літ і здоров'я. **Люба Долькевич.**

Для потреб хворих похилого віку **50 дол.** склали (через 43-й Відділ СУА) **Анізія і Євген Гілі.**

Анна Максимович, голова Відділу.

Наталія Гевко (членка 45-го Відділу СУА) склала **40 дол.** для „Бабусь” в Україні.

Стефанія Король, голова Відділу.

У світлу пам'ять **бл. п. Зеновії Ковальської** Софія Барусевич склала **25 дол.** (через 56-й Відділ СУА) для „Бабусь” в Україні.

Разом за місяць 365 дол.

ПОЖЕРТВИ ЗА ЛИСТОПАД ДЛЯ СИРІТ В УКРАЇНІ

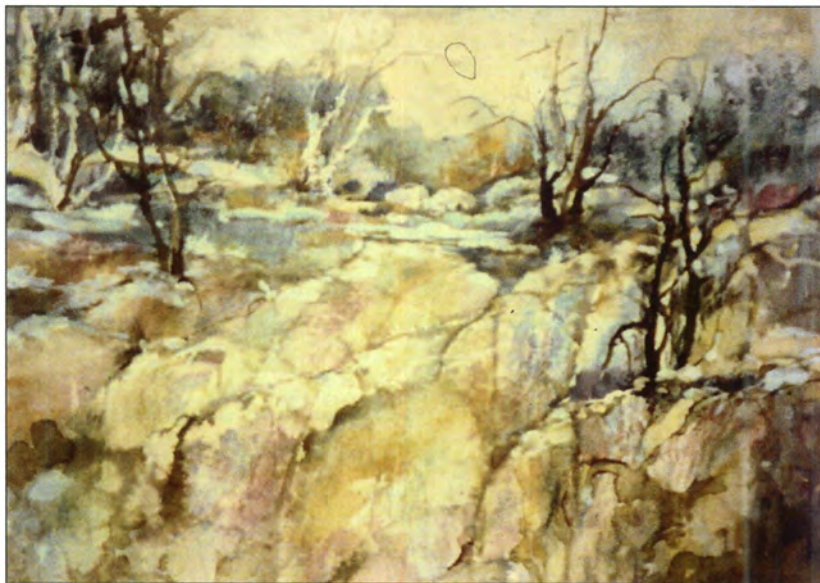
103-й Відділ СУА ім. Олени Теліги в Гемстед на загальнотх зборах Відділу склав **100 дол.**

Мері Круг склала **200 дол.** (через 89-й Відділ СУА).

Продовження на стор. 36.

Дмитро ЧЕРЕДНИЧЕНКО

НОВОРІЧЕНЬ

Володимир Васічко, "Зима в Карпатах".

Прийшов Січень-Новорічень,
Приніс торбу мальовану:
– З Новим роком, малята.
Виглянув з торби Горішок:
– Будьте міцні та здорові.
Виглянув Чорнобривець,
Веселий гостинець:
– Будьте вродливі.
Виглянув Калач-посівач,
Сипонув пашниці:
– Щастя і добра вам,
Як води в криниці.
А дід Старий Рік
Покотився бубликом
У сніг.

Світлана КУЗЬМЕНКО

СНІЖИНКИ

Пролітають біленькі сніжинки
І сріблясто на сонці блищать.
Мамо, мамо, чому я сніжинки
Не умію ніяк упіймать?

Вже здається, що ніби й спіймаю,
А відкрию долоню: нема!
Лиш водичка з долоні стікає.
Лиш водичка в долоні сама.

Каже мама здивованій доні:
– А чи знаєш, чому це так є?
Бо у тебе тепленька долоня,
А сніжок від тепла розтає.

І помислила доня хвилинку,
Рукавичку наділа свою.
– Мамо, – каже, – тепер я сніжинку
Вже напевно, напевно зловлю!

Лідія НОВИКОВА

НАЙКРАЩА ПІСНЯ

Я до вітру прислухалась –
Скільки ж знає він пісень!
І калина усміхалась –
Він співав їй цілий день.

Про дороги, поле, вишню...
Ось найвищу ноту взяв
І найкращу свою пісню
Про Україну заспівав.

*Оксана Верес. Ластівка.
Читанка для другого класу.
Київ, "Освіта", 1992*

Ліна КОСТЕНКО

ЗАЯЧИЙ КАРНАВАЛ

Вітре, вітре, ти не вий!
У звіряток рік Новий.

Зорі світять на ялинці.
Дід Мороз приніс гостинці.

Прометем собі доріжки.
Потанцюємо хоч трішки!

Маски зробим з будяків.
Налякаємо вовків!

ЯК ЗАЙЧИК ГРІВСЯ ВЗИМКУ ПРОТИ МІСЯЦЯ

Холодно взимку Зайчикові. Вибіг він на узлісся, а вже ніч настала. Мороз тріщить, сніг проти Місяця блищить, холодний вітрець із яру повіває. Сів Зайчик під кущем, простяг лапки до Місяця, просить:

– Місяцю любий, погрій мене своїм промінням, бо довго ще Сонечка чекати.

Жалко стало Місяцеві Зайчика, він і каже:

– Іди полем, полем, я тобі світитиму дорогу, а ти прямуй до великого стогу соломи.

Пострибав Зайчик, зарився в стіг, виглядає, усміхається:

– Спасибі, любий Місяцю, тепер твоє проміння тепле-тепле.

Продовження зі стор. 33.

113-й Відділ США у Нью-Йорку склав 100 дол.

У світлу пам'ять бл. п. Варки Бачинської 100 дол. склала Христя Певна.

З нагоди 55-літнього подружнього життя Стефи і Ігоря Королів 75 дол. склали Олесє, Вікторія, Павло і Леся Королі.

Стефа Король, голова 45-го Відділу.

Разом за місяць 575 дол.

ПОЖЕРТВИ ДЛЯ „БАБУСЬ”

На допомогу „Бабусям” в Україні Мері Круг склала 100 дол. (через 89-й Відділ США).

З нагоди 50-ліття подружнього життя Стефи і Ігоря Королів 75 дол. склали Олесє, Вікторія, Павло і Леся Королі (через 45-й Відділ США).

Стефа Король, голова Відділу.

Замість квітів на могилу бл. п. Зеновії Ковальської для „Бабусь” в Україні Звенислава Лебедович склала 25 дол. для (через 89-й Відділ США).

Мелянія Кокорудз, референтка Суспільної опіки.

Для „Бабусь” в Україні Ольга Якубовська склала 10 дол. (через 49-й Відділ США).

Уляна Лоза, голова Відділу.

Разом за місяць 310 дол.

Замість квітів на могилу бл. п. Гриця Сливки на Фонд Чорнобиля США складаємо 200 дол. (через 1-й Відділ США). Дорогій Олі висловлюємо щирі співчуття.

Ганя Сєрант.

У світлу пам'ять бл. п. Данила Слободяна, довголітнього управителя „Союзівки”, складаємо 100 дол. на Фонд Чорнобиля США.

Дружині Гані з родиною висловлюю середечні співчуття.

Ірена Біскуп.

Разом за місяць 300 дол.

МОЛОКЕ І БУЛОЧКА НАЙМОЛОДШИМ ШКОЛЯРАМ УКРАЇНИ

У світлу пам'ять Валентини Чужак на сніданки школярам України членки 107-го Відділу США ім. Лесі Українки в Сан Хозе, Каліфорнія склала 20 дол.

Галина Маренін, секретар Відділу.

На сніданки школярам в Україні 100 дол. склав 113-й Відділ США в Нью-Йорку.

Люба Фірчук, скарбник Відділу.

На сніданки дітям в Україні 10 дол. склала Марія Крижанівська.

Разом за місяць 130 дол.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ

Вересень 2005

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На Тривалий Фонд ім. родини Мулак-Ясківських 20,000 дол. склав Аркадій Мулак-Ясківський.

ПОЖЕРТВИ

По 5,000 дол. – зі спадку Олімпії Роговської, Андрій Ганкевич; 3,500 дол. – Василь Сосєк; 2,150 дол. – Ярослав і Катря Червоняки; 2,100 дол. – д-р Іванна Ратич; по 2,000 дол. – д-р Христини Ковшевич-Дурбак, Браєн і Андрея Томки, Михайло і Олександра Завадівські, д-р Ігор і Олександра Савчуки, Андрій Ленчик, Ксеня Кузьмич, проф. Роман і проф. Зірка Воронки, Таїса Маркусє і Левко Івашків, 83-й Відділ США, Оксана Стеранка; 1,300 дол. – Мирон і Ольга Гнатєйки; по 1,000 дол. – Лідія Цайнінгер, Олег і Оксана Лопатинські, Чарлс і Роксоляна Подпірки, Ольга Тритяк, 113-й Відділ США, Лідія Фіцалович, Юрій і Аніса Мицаки, Микола Галів, Роман Гавриляк і Марія Тершаковєсь, д-р Михайло і Роксоляна Яримовичі; 500 дол. – д-р Леонід і Оксана Мостовичі, Звен Гой; 460 дол. – проф. Ярослав і Алла

Лешки; по 300 дол. – д-р Марко Крушельницький, д-р Тарас і Рома Одуляки; по 250 дол. – проф. Тарас і Ольга Гунчаки, З. Балабан; 200 дол. – Люба Фірчук; 180 дол. – Володимира Сливоцька; по 150 дол. – Ксеня Антипів, Іванна Шкарупа, Меланія Банах, Тереса Бєнь, Володимир Сафіян, Борис Галаган, Ярослав і Ірина Куровицькі; 100 дол. – Мирослава Кусьо, Микола і Оксана Коропецькі, Ярослав і Лідія Черники, Ольга Городецька, Лідія Кий, Олександра Яцкевич, Марта Рудик, Стефан Шарга, Богдан Бойчук, Юрій Дейчаківський, Надія Дейчаківська, д-р Теодосій і Люба Крупи, Володимир і Богданна Слижі; по 80 дол. – Оксана Мостович, Вася Гординська; по 50 дол. – Іванна Мачай, Віра Сендзік, проф. Іван Головінський, Анна Стельмах, Осип Васьків, Марія Оксана Бачинська, Люба Дубно, Богдана Надія Бігун, Валентина Чудовська, Надія Літепло.

Продовження в наступному числі.

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ!

Управа і адміністрація УМ.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНА ГОЛОВА СУА

Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Оксана Фаріон
Марта Данилюк

Софія Геврик

Маріянна Заяць

Лідія Баб'юк
Христина Ярема
Рома Шуган
Рената Заяць
Катерина Немира
Ірена Стецьків
Віра Кушнір

РЕФЕРЕНТУРИ

Дарія Дроздовська
Христина Швед
Уляна Кобзар
Марія Полянська
Ольга Трисяк
Марія Гавриляк

- 1-ша заступниця голови
- 2-га заступниця голови для справ організаційних
- 3-тя заступниця голови для справ культури
- 4-та заступниця голови для справ зв'язків
- протоколярна секретарка
- англійська секретарка
- фінансова секретарка
- скарбник
- для справ преси
- вільна членка
- вільна членка

- суспільної опіки
- виховна
- музейна
- стипендій
- архівальна
- здоров'я і довіклія

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Лідія Казевич — Дітройт
Христина Хомин-Іжак — Філадельфія
Надія Савчук — Нью-Йорк
Марта Стасюк — Північний Нью-Йорк
Катерина Воловодюк — Нью-Джерсі
Іванна Шкарупа — Огайо
Любомира Калін — Чикаго
Діонізія Брочинська — Нова Англія
Люба Кушнір-Дріянська — Центральний Нью-Йорк
Уляна Глинська — зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич — голова
Надія Цвях — членка
Марія Томоруг' — членка
Анна Рак — членка
Лідія Закревська — заступниця членки
Леся Гой — заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

Ірена Чабан — головний редактор журналу "Наше Життя"

Тамара Стадніченко — редактор англійської частини журналу

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENT

Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Oxana Farion
Marta Danyluk
Sophia Hewryk
Mary Ann Zajac
Lidia Babiuk
Christina M. Jarema
Roma Shuhan
Renata Zajac
Kateryna Nemyra
Irena Stecki
Vera N. Kushnir

- 1-st Vice President
- 2nd VP — Membership
- 3rd VP — Culture
- 4th VP — Public Relations
- Recording Secretary
- Corresponding Secretary (engl.)
- Financial Secretary
- Treasurer
- Press
- Member-at-Large
- Member-at-Large

REGIONAL COUNCILS

Lydia Kazewych — Detroit
Christine Chomyn-Izak — Philadelphia
Nadia Sawczuk — New York City
Martha Stasiuk — New York - North
Kateryna Wolowodiuk — New Jersey
Iwanna Shkarupa — Ohio
Lubomyra Kalin — Chicago
Dionisia Brochynsky — New England
Luba Kushnir Dryansky — New York - Central
Uljana Hlynsky — Liaison for Branches-at-Large

STANDING COMMITTEES

Daria Drozdovska
Christine R. Shwed
Ulana Kobzar

- Social Welfare Chairwoman
- Education Chairwomen
- Art/Museum Chairwoman
- Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
- Archives Chairwoman
- Health and Environment Chairwoman

Maria Polanskyj
Olga Trytyak
Maria Havryluk

AUDITING COMMITTEE

Joanna Ratych — Chairwoman
Nadia Cwiach — Member
Maria Tomorug — Member
Anna Rak — Member
Lidia Zakrewsky — Alternate
Lesia Goj — Alternate

Oksana Skypakewych Xenos — Parliamentarian

Irena Chaban — Editor-in-Chief "Our Life"

Tamara Stadnychenko — English editor "Our Life"

Канцелярія СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS: 203 Second Avenue, New York, NY 10003

Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

Адміністратор бюро — **Наталія Дума**

Office administrator — **Natalia Duma**

Години урядування: 9:00 – 11:30

СТИПЕНДИЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024

Tel.: (732) 441-9530 • Fax: (732) 441-9377

Maria Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

222 East 6th Street, New York, NY 10003

(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947

E-mail: info@ukrainianmuseum.org

Website: www.ukrainianmuseum.org

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at
Additional mailing offices (USPS 414-660).

Фрагмент взорів з альбому „Узоры собранные М. Хрущовой
Южно-русского орнамента А. Лисенко”. Киевъ 1886 г.
З колекції Євгенії Бачинської-Федусевич.